

Regd. No. 2975

ஸ்ரீ ராமரங்கள் - 331

துறை: P. B. அனங்காராசார்யர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503

வினாக்கல் சுதா மு. 10

வினாக்கல் சுதா மு. 100

குடும்ப வினாக்கல் பெற்றீர்களே நினைவு
கீழேயுள்ள வினாக்கல்களை எண்ணால்

நினைவுபடி தொழிலை முன்வர்த்தி
நினைவுபடி தொழிலை முன்வர்த்தி

அழ்வார்கள் வாழி அதிகரித்துவத் வாழி
தாழ்வாது மிக்குறவுக் காம்பாறி வாழ்வது
முத்து வார்க்க ஒருஏந்தத்துவம் கால்வாறி
தெய்யமோற தாலை கீர்த்து.

1975 ஜூவரி, நாட்டு

பேருமான் கோயில் உடையவர் திருமாவினக ஸ்ரீரமூந்தாரணம்

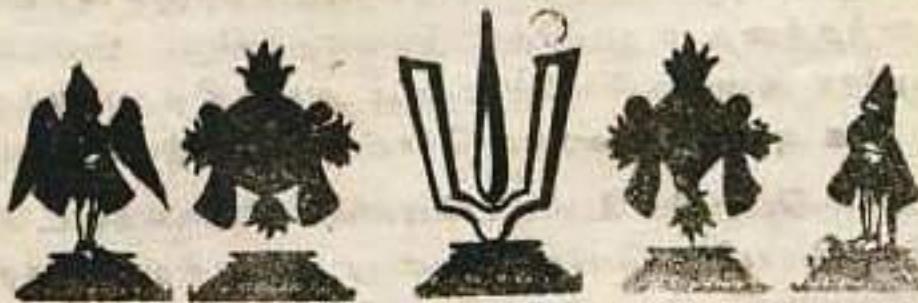
எர்பெருமானுர் ஸ்ரீபெருப்புதாவில் அதாரித்தாடிரெளைஞம் அவர் அங்கு எழுந்தருளியிருந்தது மிகச் சூறந்த காலமீய யானும். இங்கொயிலில் அவர் பெருமான்கோயில் என்கிற காஞ்சிபுரத்திற்கு எழுந்தருளி ஸாமாந்யசாஸ்திரங்களையதிளித்தபிறகு யாதவப்பாகாசரிடம் வேதாந்தர் பயில ஆரப்பித்தார். அச்சபாய்தான் ப்ரஹ்மரக்ஷிஸ்ஸூ ராஜாவாயில் அவர் பேரூஸாயை எடுத்துக்காட்கது. யாதவ ப்ரகாசருடன் அவர் காசியாத்திரக்கு எழுந்தருளத்தோடு நகீ சூடுவழியில் பின்தங்கிவிட்டது. பேருளாளனும் பேரந்தீவித் தாயாஸம் லேடையை விள்ளேவை ஸாதித்து இரவில் அவரை வெசுதுாக்கினின்றும் ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு அழைத்து வந்தது. சாலக்கிணற்றிலிருந்து அவர் எடுத்தத்தந்த தூயநினாத் தாம் பருகிறது. திருக்கச்சிநப்பிகளுடன் ஸ்வாமி பழகியது. முதன்முதலாக பெரிசநம்பிஸ்ஸோச் சந்தித்தது. 'ஆழுதல்வனிவன்' என்று ஆளவந்தார் கடாகாம்பெற்றது. ஸந்யாஸர்மம் ஏற்றுக்கொண்டது. கூரத்தாழ்வான், முதனியாண்டான் முதலிய பல சிஷ்யர்களையும், யாதவப்ரகாசரையும் அநுக்ரஹித்தது என்றினைபோன்ற வலநிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. பிறகு இக்கிருந்து தான் ஸ்வாமி அரையர்களுடன் கோயில் எழுந்தருளியாயிற்று.

ஸ்வாமி இவ்வுரில் எழுந்தருளியிருந்த மாடம் அப்படியே வேலை ஸாதிக்காமல்போன்றும் அவ்விடம் 'உடையவர் திருமாவினக' என்கிற பொராள் கிழவிண்டக் கோபுரத்திற்கு எச்சில் விளங்கி வருகிறது. அதில் சிறியகோர் பண்டியமண்டபத் தின் கவற்றில் ஸ்வாமி, கூரத்தாழ்வான் மற்றும் முதலியாண்டானுடன் சிற்காலப்பாக வேலை ஸாதித்துவந்தார். கேவப்பெருப்பானும் ஆண்டீதாறும் இரண்டொருமுறை அங்கு எழுந்தருளி மண்டபப்படியுள்ளவர் என்ற குன்றது முக்கூம்பில்லையம் யதோக்தகாரியம்பெருமானுர் எழுந்தருளவர்.

ஆக இவ்வளவு வைபவம் பெற்ற ஸ்வாமி திருமாவினக விளங்கிய புனிதமான இடம் பாழைந்திருப்பது ஸரிய்க்க அவ்விடத்தில் ஸ்வாமியின் நினைவு கட்டிடமொன்று இருக்கவேண்டுமென்று நினையாதாரியிலே. அந் நினைவு தற்சமயம் நிறைவேறிவருகிறது. இவ்விடம் சென்னை ஸாஸ்வதி பண்டாரத்தின் அதினக்கிலுள்ளது. தற்சமயம் அதின் கெளரவ கார்யதாகியான ஸ்ரீமாண் (சென்னை) M. A. சிங்கராசார்யர் ஸ்வாமியும், உலகம் நிறைந்த புதுமானாராண ஸ்ரீமத்பாமாறுப்பேத்யாதி ஸ்ரீமந்தாராயண ஸ்ரீயர் ஸ்வாமியும் சேர்ந்து இவ்விடக்கில் புதுதார மண்டபத்தையும் ரெரிபதோர் முன் மண்டபத்தையும் நிறுமானிக்கத் தொடங்கியுள்ளார்கள். நம் ஜகதாசார்ய P. B. A. ஸ்வாமி இதற்கு அடிகள் நாட்டி வைக்கார். 60—70 ஆயிரம் சூபாய் செலவில் நடைபெறும் இக்கிருப்பானிப் பதுச்செரி மாஜி உசவி உணவு அதிகாரி ஸ்ரீமாண் R. அநந்தாசாரியரின் பேரல் பார்வையில் வெசு விமரினக யாக நை - பேர்ரு வந்திருந. காஞ்சிபுரம் பக்கலுக்கலையர் பாலிடெக்னிக் பரிசுவிபால் உயர் கிறவர் V. கலிபபெருமான் B. E., யவர்கள் அவ்வப்பொழுது வெளித்து. வேண்டிப ஆலோசனைகளையும் நந்து உசவுகிறார். நாள்து சித்கிரரமாதக்கிருதன் திருப்பணி முடிவடைந்து பாதின்கடியும் நடக்கலாமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சிலவாண்டிகளுக்கு முன் வீடு ஸ்ரீ எந்தாராயண ஸ்ரீயர் ஸ்வாமி இவ்விடத்தில் தீர்மானம்க்குது ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

—தி. அ. ஸம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 551

ஆசிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 28

ராக்ஷஸலை தைம்
10—1—76

ஸஞ்சிகை 7

திருவரங்கம் பேரிய கோயிலில் திவ்யாநுபவம்

பகற்பத்து இராப்பத்தெங்கிற திருவத்யை ஞேர்ஸவம் ஸ்ரை திவ்யதேசங்களிலும் நடைபெற்றிருவும் நம்பெருமாள் ஸ்ரைநிதியில் நடைபெறுமடைவு பறமவிலக்ஞமென்பதை அறியாதாருயளரோ? *தென்னரங்கர் செவ்வம் முற்றும் திருக்தி வைத்தான் வாழியே* என்று நாடெங்கும் நிச்சலும் வாழ்த்தப் பெறுகின்ற எப்பெருமானாகுடைய செங்கோல் செவ்வனே செவ்வுமிடமன்றே திருவரங்கத் திருப்பதி. *ராமாநுஜார்ய திவ்யாந்தார் வர்த்தகாம் அபிவர்த்ததாப்* என்று இமவந்தந்தொடங்கி இருங்கடலளவும் ஸ்ரைவெஷ்ணவ ஸ்ரைதாயபணித்தும் மங்களாசாஸனம் செய்துவருவது பழுதுபடாமே ஓங்கிவருபழகைத் திருவரங்கத்திலன்றே நாய அனுபவித்து மகிழ்வேண்டும். இந்த மகிழ்ச்சி அடியேனுக்குப் பதினாறுவது பிராயம் முதல் நாற்பதாவது பிராயமளவும் அனைகமாக அவிச்சின்னமாய்க்கிடைத்து வந்தது. சென்னையில் பிரவசன நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்ட காலம் முதலாக [1931 ஆம் ஆண்டு முதலாக] இப்பெரும் பாக்கியத்திற்குக் குறை வீணாந்தது. ஆயினும், கார்த்திகைத்திங்களிலேயே பகற்பத்து மஹாத்ஸவம் சிற்சிலவாண்டுகளில் ப்ராப்தமாகப் பெறுவதுண்டே; அத்தகைய ஸந்தர்ப்பங்களில் இழவாமல் ஸெவித்துவரும் பாக்கியமுடையேண்டியேன். அந்த பாக்கியம் இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் பண்ணிரண்டு நாள் ப்ராப்தமாயிற்றடியேனுக்கு. திருநெடுந்தாண்டகமேஹாத்ஸவ மொரு நாளும் பகற்பத்து பூர்க்தியாகவும் ஏகாதசி மொருநாளும் ஸெவித்து “முகில்வன்னவான்த்திமையவர் குழநிருப்பர் பேரின்பவள்ளத்தே” என்று ஆழ்வார் ஆசாலித்தருளின பேற்றை இந்திலத்திலேயே பெற்று அநுபவிக்கலாயிற்று. பெரியாழ்வார் ஈதென்னாடும் வடநாடுந் தொழ நின்ற திருவரங்கம் என்றார். தென்னாடும் வடநாடும் மட்டுமா திருவரங்கத்தைத் தொழவருகின்றது?

*யாவரும் வந்தடிவணங்க அரங்கநகர் துயிஸ்றவனே। என்று குலசேகராழ்வார் பணித்தபடியே எண்டிசையுமுள்ளாறும் வந்தன்றே தொழுகின்றனர். அணைவாரும் ஒரே விதமான ஆனந்தத்தை டாநுபவிக்க இப்லாதன்றே. அவரவர்கள் தம்தமது குசிக்கு ஏற்றபடி ஒரோ அனுபவங்களில் மன்றி ஆனந்தி க்காலும் நாப் அநுபவிக்கு மாணந்தம் முக்கியமாக அரையர் ஸேவை கோஷ்டியில் அந்வயிக்குமதனால்.

பெரிய கிடையும் பெற்றிப் பேரின்பவள்ளப் பெருகநடைபெறுமிந்த தில்ய கோஷ்டி *பொலிக் பொலிக் பொலிகவென்று போற்றத்தக்கதாய், அரையர் ஸ்வாமிகள் ஒன்பதின்மர் விளங்க, *கண்டோங் கண்டோங் கண்டோம் கண்ணாக கிளியன் கண்டோமென்று ஸ்வம்பரமந்தகுத்தம் பண்ணலாப்படியமைந்திருந்த அழுகு அற்புதமென்னத்தகுமத்தனை. இந்தகோஷ்டியில் தற்காலம் ஸ்கலவிதத்திலும் பெரியவாயெழுந்தருளியிருக்கின்ற ழீமதுபாவே. (அரையர்) சடகோபா சாரியர் ஸ்வாமி திருநஷ்டத்ரப்ரயுக்தமான திருப்பேணி தளர்ச்சியையுங்கணிசியாது கைங்கரியத்தில் பரிபூர்ணமாக அந்வயித்திருந்து அணைவரையும் ஆனந்தப்பித்தது உத்ஸவத்திற்குத் தனிப்பட்ட சிறப்பைத் தந்ததென்னத் தட்டில்லை.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமிசனும், திருமலை திருப்பதி பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி, சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமிகனும், ஸ்ரீமந்தநாராயண ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமியுமாக ஜீயர் ஸ்வாமிகள் நால்வர் கோஷ்டியை யலங்கரித்த தருளியிருந்தது விசேஷித்த வைப்பம். *தொகைபீரின்பத்திறுதி கண்டேன்*.

ஸ்ரீரத்து மார்கநாதி தினிதாநாயகாமி வஸாதேவதேவகிகளின் தெவரப்பாக்யமும் நந்தகோப யசோதாதகளின் ஸௌபாக்யமும்

வஸாதேவதேவகிகள் கண்ணபோனை மகஞைப் பெறப்பெற்ற பாக்யசாலி களேயானாலும் அவனது தில்யாத்புத சேஷ்டி கங்களில் ஏகதேசமும் அநுபவிக்கப் பெற்றிலர்கள், *பிள்ளை செய்வன காணுக் கெய்வத் தேவகி புலம்பிய புலம்பலைக் குலசேகராழ்வார் கல்லூங் கரையப் பேசியுள்ளார்.

1. எண்வாமிடை நிறையக் தாலோவித்திடும் திருவினையில்லாத தாயரில் கடையாமின் தாபே,
2. ஆணையிற்கிடந்த கிடக்கை கண்டிடப்பெற்றிலே எந்தோ ! கேசவா கெடுவேன் கெடுவேனே.
3. நந்தன் பெற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வகுதேவன் பெற்ற வரே.
4. அளவில் பிள்ளைமையின்பத்தை யிழக்க பாவியேன் எனதாவிநில்லாதே.
5. திருஷ்ண ஒன்றும் பெற்றி லேன் எல்லாம் தெய்வநக்கை யெசோதை பெற்றுளே.
6. வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிரலனைத்தும் வாரிவாய்க்கொண்ட அடிசிலின் மிச்சல் உண்ணப் பெற்றிலேன் ஓ கொடுவினைபேண் !

7. வாயிலே முலையிருக்க என்முகத்தே யெழில்கொள் நின்திருக்கண்ணினை நோக்கத் தன்னையுமிழுந்தே விழுந்தேனே!
8. அழுகையு மஞ்சிதோக்கு மந்தோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவர் தொழுஷையுமிலை கண்டவசோதை தொல்லையின்பத் திறுதி கண்டானே.
9. வென்றிசேர் பிள்ளை நல்விளையாட்டமைனைத்திலும் அங்கென்னுள்ளமுன் குளிர் ஒன்றுங் கண்டிடப் பெற்றிலேனடியேன் !

என்றிங்கனேயாயிற்றுத் தேவகி புலம்பால்; இது வஸ்தேவருடைய புலம்பலுக்கும் உபலக்ஷணம். இனி நந்தகோப யசோதைவளின் பாக்கிய பரிபாக்பரஞ்ஜிகளை என் சொல்லுவது? ஒரு மஹாகவி நந்தகோபரைப்பற்றிக் கூறினர்—

“ச்ருதிமபரே ஸ்மர்த்திமபரே பாரதமபரே பஜந்து பவபீதா,
அஹமிஹ நந்தம் வந்தே யஸ்யாளிந்தே பரம் ப்ரஹ்ம.”

என்றார். ச்ருதிகளோ ஸ்மர்த்திகளோ பாரதமோ பாகவதமோ எதுவும் எனக்கு வேண்டா. நந்தகோபனூருவனையே தஞ்சையாகப் பற்றுவன் நான்: அவன்றனக்கு வந்த ஏற்ற மென்னென்னில்; [பரம் ப்ரஹ்ம யஸ்ய அளிந்தே] கண்டுஷாம் செய்கிற வாசல் தீராங்கிக்கு அளிந்தமென்று பெயர். நந்தகோபனுடைய மனைவாசல் தீராங்கியிலன்றே பரமபுரஷன் தவழ்ந்து விளையாடிப் புரண்டுகிடந்தான். இந்த பாக்கியம் வேறு யார்க்குண்டு?

நம்மாழ்வார் நந்தகோபனை நிசிமெடுத்தவ னெங்கிறார். “எடுத்த பேராளன் நந்தகோபன்றன் இன்னுயிர்ச் சிறுவனை!” என்றஞ்சே கண்ணலை விளக்கின் ஒராழ்வார். உண்மையில் நந்தகோபனுக்குக் கண்ணபிரான் கிடைத்தது தன்மதரிதானுக்கு நவநிதிகிடைத்தது போலவேயன்றே? அவனுக்குக் கண்ணன் கிடைக்கு தன னென்பது மட்டுமேயோ? அவனைத் தன்னிட்டப்படி நியமிக்கும் பாக்கியமும் மன்றே பெற்றிருந்தான் ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் கண்ணன் தெருவிலே சென்று நின்றான்; அப்போது யசோதை கண்ணனை நோக்கி “வானிடைத் தெய்வங்கள் காண அந்தியம்போது அங்கு நில்லேல் ஆழியங் கையனே வாராய்” என்று உள்ளே வருமாறு அழைத்தாள். அவனே விளையாட்டில் பராக்காலே வந்திலன்; அப்போது சொல்லுகின்றனவன்—“உந்த மடிகள் முனிவர் உன்னை நான் என் கையின் கோலால், நொங்கிட மோதவுங் கில்லேன்” என்று. பயலே! இப்படி நீ துருதுருக்கையாய் வர்த்திப்பாகை உன் ஸ்வாமி கண்டால் உன்னை வெறுமனே விடுவரா? சிறிச் சிவந்து பொழிந்த நிற்பரே, நானும் உன்னையடிக்கக் கோலிக் கையில் கோலை யெடுக்கிறேன், ஆனாலும் என் குழகளைஅழினே! உன்னையடிக்கக் கைவரவில்லையே! என்கிறோள். கண்ணனை ஸர்வஸ்வாமியன்று தெரிந்து கொண்டிருந்துமினன் அவனுக்கும் ஸ்வாமியாக நந்தகோபனை வைத்து “இந்தமிடுங்” என்று சொன்ன அழகு என்னே! ஆண்டானும் ‘நாயகனுய் நின்ற நந்தகோபனென்கிறோள்.

ஓருதலையில் இழவும் ஓருதலையில் பேறுமானவிதற்கு ஹேது

வஸ்தேவதேவகிகள் பெற்றும் பேறிழர்தது ஏன்? நந்தகோபரும் யசோதையும் அசிந்திதமாக நிகரில்லாப்பேறு பெற்றது ஏன்? என்று சிந்திப்பார்க்குச் சொல்ல

கிறோம். வஸாதேவ தேவகிகள் நெடுங்காலம் தவம் புரிந்தனர்...எம்பெருமானே எமக்குப் புதல்வனுகப் பிறக்கவேணுமென்று பலவாண்டு கிடந்து நோன்பு நோற்றனர். இத்தகைய ஸாதநாநுஷ்டானத்தை எம்பெருமான் ஸஹிக்குமவன்வளன். தனது நிர்தேஹதுக்கருபைக்கு வெற்றியையன்றே அவன் விரும்புவான். சில விடங்களில் அல்பவ்யாழமாத்திரத்தை எதிர்பார்ப்பதமுண்டு. மிகக் கனத்த ஸாதநாநுஷ்டானம் காணுமிடத்து அவத்யம் காட்டி நிற்பதும் அவன் செயல். வஸாதேவ ருடைய தீவிரமான ஸாதநாநுஷ்டானம் கண்ணபிரானுடைய திருமுகத்திலே விழிக்குமளவுக்கு உதவிற்று. அவனது தவம் அவ்வளவிலே உபக்ஷிணமாயிற்றென்க. “இருக்கரயமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹ முடையவன்” என்று ப்ரஸித்தனைன் பெருமான் அந்த அருள் வெள்ளத்தை உடனே திருவாய்ப்பாடியில் மடைமாறின. “நிர்தேஹதுக் க்ருபையின் பிரபாவம் இங்கணேயாசிற்று இருப்பது!” என்று காட்டினது திருவாய்ப்பாடியிலே.

இவ்வர்த்தத்தில் வேதபூருஷனுடைய ஸம்வாதம்

வேதம் ஓதுகின்றது—“அந்நவாந் அந்தாதோ பவதி” என்று. “அந்நவாந் பவதி” என்றுவே போதுமே; ‘அந்நாதோபவதி’ என்றும் கனிப்பட ஒதுவேணுமோ? அண்ணம் கிடைக்கப் பெற்றவன் அந்நவான் அவன் தனக்குக் கிடைத்த அன்னத்தைப் புஜிக்கமாட்டானே? அதைப் புஜிப்பவனுசுவமாகிறுவென்று தனிப்படச் சொல்லுவது எதற்காக? என்று சங்கிக்க நேரும். இந்த சங்கையைப் பரிவூரிக்கவே வஸாதேவதும் நந்தகோபநுக் கோன்றினர். *அந்நவாந் பவதிக்கு வஸாதேவர் இலக்காய் நின்றார். *அந்நாதோ பவதிக்கு நந்தகோபர் இலக்காய் நின்றார். *அந்நம் ப்ரஹ்மதிவியஜாநாத்* என்ற சருதியின்படி அன்னமாகிய பரப்ரஹ்மத்தை வஸாதேவர் வெறுமதை பெற்றுரையள்ளது புஜிக்கப் பெற்றிலர்; அது பெற்றவர் நந்தகோபரேய் யினர். இவற்றுக்கு ஹௌது. ஒரு தலையில் ஸாதநாநுஷ்டாநப்ரசவன்யமும் மற்றிருகு தலையில் அஃதில்லாயையுமோம். ஸாதநாநுஷ்டானம் செய்யுமாறு சாஸ்தரமே விதிநிதிருக்க அதலைப் பொல்லாங்காகக் கருதுவது கூடுமோ என்னில்; எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு ஸாதனனுஷ்டானம் சாஸ்திர ஸம்மதமன்று *நாஸெலூ புருஷகாரேண நசாமி அந்பேந ஹேதுநா. கேவலம் ஸவேச சயயவாஹும் ப்ரேகோ கஞ்சித் கதாசநு* என்று பகவான் சொல்லி வைத்திருக்கின்றன். காலவிசைஷத்திலே ஒரு அதிகாரிவிசைஷத்தைத் தானே தன் இச்சையையடியாகக் கடாக்கிப்பதாகக் கூறி யிருப்ப தொன்றே வெற்றிபெறும். “ஓவள கோகுல சராசரம் செய்யுங் குண மொன்றின்றியை அற்புதமென்னக் கண்டோம்” என்கிற ஆசார்யம் ருதய குரிணயின் வியாக்கியானம் ஸேவித்துத் தெளிவது.

கண்ணபிரானுடைய சேஷ்டத் போக்யதை

திருவயோத்தியில் திருவவதரித்த இராமபிரானுடைய சரிதையைப் பன்னிரண்டு பிராயமளவும் ஒன்றுமறியப் பெறுகின்றிலோம். விச்வாமித்திர முனிவனது வெள்வி காத்ததுமுதலாகவே இராமபிரானது சரிதை ஆரம்பமாகின்றது. அப்போது இராமனுக்குப் பன்னிரண்டு வயது. அதற்கு முந்தெசரிதைகள் தெரியவருகின்றில்; கண்ணபிரானுடைய சரிதைகள் பிறந்தவன்றேதொடங்கி அபரிமிதங்கள். அதிலும்

பாக்ஸிரன்டு பிராயமளவும் பேரின்டமும் இன்சுவையும் வடிவெடுத்த சரிதைகள். பிராயம் முதிர்ந்த பிறகு செய்தருளின கீதோபடுத்தப், பாரதயுக்த நிர்வாஹனம் முதலான பெருஞ்செயல்கள் கிடக்க நப் ஆழ்வார்சனின் ஈரச்சொற்களை அப்ரமேய மாக விளைவித்தவை சுன்னபிரா ஞாடைய சிறுச்சேவகங்களே ஏன்றோ. கண்ணபிரா ஞாடைய திவ்யியசேஷன்தங்கள் இத்தனை அற்புதமாக அமைந்தில் வெள்ளுல் ஆழ்வார்சனின் அருளிச்செயல்கள் இத்தனையழகு பெற்றிருக்க விரகில்லையே. ஆன்டான் தன் ஞாடைய திருப்பாலைவக்குக் கண்ணபிரா ஞாடைய காலதகளை இலக்காகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ‘கோவத டமிழ் ஜெயந்து மைந்து மறியாத மானிடரை வையுங்க சுமப்பதும் வர்பு’ என்னும்படியான ஏற்றம் அதற்கு ஏற்றிராகே.

கண்ணபி ராணும் பலராமனும்

கண்ணபிரதோடைய சில்லிய செஷ்டிதங்கள் இவ்வளவு ரஸ்யமாக அமைந்த தற்கூக்காணம் நட்பிழுக்கடிரானோடு (ஸ்ரீபலராயனோடு) சேர்ச்சையே யென்று வேதாந்தகீதசிகர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். அவர் தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில்ன பலராமஸ்துதி பத்யத்தில்:

“கலீம் குக்குவேவ யாபிப்பத்துக்கு: மரபுதறி தெளி:

அதை கொடுமார்க்கமல்வதந்த ஜில்லை க்ருப்பன்யீ தா: கேவஸ்:

என்று பணித்தது கான்க. கண்ணபோன்று பலராமன் கூடியிருந்திலைகில் கண்ணபோன்றுக்கு அபாயங்கள் அரிறார்யமாகுமென்று பட்டர்திருவுள்ளம்பற்று கிரூர் ஸ்ரீ வகராஜஸ் கவு உத்தாசதக்கில் பலராமனு ஸ்துதி பத்யத்தில், ‘யத் விச்லேஷ்ண வோயி காவியபுவே சோலா ஹவ் யாபவத்’ என்றருளிச்செய்ததுகான்க.

நம்பிக்கையால் வெண்ணிறத்தன்; கண்ண
பிரானே கண்ணென்னும் கருந்தெய்யப்* என்று ப்ரவீத்தன். திருவாய்ப்பாடி
யில் இவ்விருவரும் முன்னும் பின்னுமாக நடந்து செல்லுமழகு வெள்ளிமலைக்
குட்டியோன்று முன்னே செல்ல, நீலமணிமலைக்குட்டி யோன்று அதன் பின்னே
செல்லுகின்றதோ! என்றஞ்சொலாப்படி யிருந்ததாம். பெரியாழ்வார் திருமொழி
(1-7-5) காணக. *முன்னலோர் வெள்ளிப்பெருப்பைக்குட்டன்* இத்யாதி.

பலராமதுக்குத் திருவாய்ப்பாடியில் நல்வ பெர; அவன் வப்பு தம்பு சேஷ் வடத்தினான் றும் செய்வதில்லை யென்று ப்ரவித்தி. இதனை

“எனத்தோடு சொர்க்கவிட்டால் நான் வாய்ப்பேற்ற வகையில்லை நான் முயன்னி

என்று ஆய்ச்சிகள் சொல்லுவர்கள். *அண்ணறசன்னானுர் மக்ஷோ: நற அசோதை நங்காய!* என்று யசோதைப்பிராட்டியை விளிப்பர்கள். ‘அண்ணற உண் ஞான்’ என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள்களிட்பர்; ‘அண்ணே கண் ஞான்’ என்று பிரித்து ‘இவனே ஸர்வ ஸ்வாமியென்று கோட்சோல்லித் தரவல்ல திருக்கண்களை யுடையவன் என்பதொன்று. ‘அண்ணறகு அண்ஞான்’ என்று பிரித்து அண்ணான பலராமனுடைய பிரகிருதிக்குச் சேர்ந்திராதவன் என்பது மற்றொன்று. தீப்பு செய்ய அறியானவன்; தீப்பிலே தகணேறுவன் இவன். நந்தகோபாலனுக்கு ஏற்றும் சொல்லுகிற ஆண்டாள் * கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானுர் மக்ஷோப் பெற்ற நந்தகோபாலன்* என்கிறுள்.

கண்ணபிரான் தீமைகள் செய்ய ஆயர்மணிகளிலே புகுவன்; வீட்டிலுள்ளார் புழைக்கடைப்பக்கமாக இருக்கும் மையம் பார்த்து தயிர் பால் கெய் வெண்ணென் யுள்ள அறையிலே புக்கு சேஷ்டைபண்ணுவன். சத்தம் கேட்டு ஓடிவங்து ‘பயலோயார் நி? என்று கெட்டால் ‘பலராமன் தப்பி நான்’ என்பழும் கண்ணன். ‘பலராமன் யோக்யஞ்சையாலே இவனும் யோக்யஞ்சைவே பிருப்பன்’ என்றெண்ணிச்கொண்டு போய்விட்டு மவர்கள் என்பது கண்ணன் கருத்துப்போனும். “பட்டி மேய்ந்தோர் காரேறு பலதேவற்கோர் கீழ்க்கண்றுய்” என்ற ஆண்டாளருளிச்செயல் ஆண்டாளாருத்தியே பேசத்தகுவதன்ரே.

“நானோதாமூபிது”

(திருப்பாவை பதினைந்தாவது பாசரத்தில் சிறிது அனுபவம்)

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணத்தை விளக்கவாந்து சால்தரங்கள்பலவும் பலமுக மாகப் ப்ரேசியுள்ளன. *யே கண்டலக்குதுலஸீநளிநாக்ஷமாலா: யே பாஹ்ராமலபரி சிற்றிதசங்கசக்ரா: யே வா லலாடபலசே ஸஸதூர்த்வபுண்ட்ரா: தே வைஷ்ணவா புவநம் ஆசு பவித்ரயந்தி” என்கிற சூலோகம் பெநுங்பாலும் பலருமறிந்த தாகும். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய வெளிவேஷங்களை மாத்திரம் இந்த சூலோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்தக்கரணத்தில் இருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையுப் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற சூலோகங்களும் இதிஹாஸ புாணங்களில் மிக மலிந்து கிடக்கின்றன. பகவத்கிடையில் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் (சூலா 5) “அவரிஃஸா ஸமதா” என்ற விடத்தில் ஸமதா என்பதை விவரித்தருளா வின்ற நமது பாஷ்யகாரர், ‘ஸமதா—ஆத்மா ஸாஹ்ருதஸா விபகோஷஷாஸ ஸமயதித்வய’ என்று உரைத்தருளினார். அங்கு தாத பர்ய சந்தரிகையில் தேசிகன் ‘ஸமமதிராத்ம ஸாஹ்ருதவிபகஷபீகஷ—இதி பகவத் பராசரவசந மிழற தத்தக்டபதை: ஸமாரிதம்* என்றாருள்ச் செய்தார் ஸ்ரீவிஷ்ணு பராணத்தில் (8-7-20) *ந சலதி நிஜுவர்ணதர்மதோ ய: ஸமமதிராத்ம ஸாஹ்ருத விபகஷபீகஷ, நஹாதி ரச ஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை: விதமாஸம் தமவேநி விஷ்ணு பக்தம் என்றுள்ள சூலோகரத்கமே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாயிற்று இதில் *ஸமயதிராத்மஸாஹ்ருத விபகஷபகேஷ* என்கிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத்தக்கது. தன்னிடத்திலும் தன் நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்கலில் பழக பாராட்டு மவர்களிடத்திலும் ஒரு சிகான புங்தியை யுடையவனு பிருப்பவன் எவ்னே அவனே ஸ்ரீ வைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் பரஹ்லாதாழ்வான் போல்வாரிடத்தில் இருந்ததாகக் கதைகளில் கேட்டுவருகின்றே மத்தணியல்லது இக்காலத்தில் சில வயக்திகளிடத்திலாவது இதைக் காணமுடியுமோன்றுபார்த்தால் முடியாதென்றே முடிவுட்டவேண்டியதாகும். முற்காலத்தில் பட்டா நம்பின்னீ போல்வாருடைய சில இதிஹாஸங்களைக் கேட்கும் போதும் புக்தகங்களில் வாசிக்கும் போதும் 'உண்மையாக இங்களே கடங்கிறுக்குமா!' என்று அதிசங்கிக்குமவர்களாக நாம் இருக்கின்றே சீமீதவிர 'நாமும் அந்த நடையைச் சிறிதாகிலும் அநுகரிக்க முயல வேண்டும்' என்று பாரிக்கிற அதிகாரிகள் இலரென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீவசன்பூஷணத்தில் "குற்றம் செய்தவர்கள் பக்சல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரம்ருதயும் நடக்கவேணும்" என்ற விடத்து ஜங்காசார்யருடைய விபாக்கியானமான ஆயப்படியில்—

"பட்டா ஒருநாள் பெருமாள் எங்கிதியிலே அநுஸந்தானம் பண்ணுகிறக், சிலர், செனிபொறுக்கவொண்ணத் பருஞ்சாக்திகளைப் பண்ணைக் கேட்டு, சாத்தின திநவாழிமோதீரத்தையும் திருப்பரியட்டத்தையும் கொடுத்தருளி, முதலிகளைப் பார்த்து, இவர்கள் பருஷித்ததுச்சு நான் அஞ்சிக் கொடுத்தேனன்று; நாமறியாத தோங்கங்களையும் பெருமாள் திருச்செவி சாத்துப்படி சொன்ன உபகாரத்தைப் பற்றிக் கொடுத்தேனத்தனே.....என்றநுளிச் செய்தார்" என்று கான்கிறது. பட்டா தமை தூவித்தவர்களுக்கு பூஷண தாங்கும் பீதாம்பர தாங்கும் செய்தநுளியதாக இங்களே இதிஹாஸம் காணகிறோம். இதையெல்லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது கல்லும் கணாயுப்படி உரைக்கின்றோம்; கேட்பவர்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து புளகானுசிதாய்க் கேட்கிறார்கள். ஆனால் அவரவர்களுடைய அனுஷ்டானம் எங்களே யிராவின்றதென்று பார்த்தால் வாய்திறக்க வழியேயில்லை.

நமக்கு நைச்யா நுஸந்தாநம் ஸ்வரூபம் என்றறிக்கு நாம் "நீசனேன் நிறை பொன்றுமிலேன்" என்றும் "சீலமில்லாச் சிறியன்" என்றும் பலவாறு பாசுரங்களை முன்னிட்டுத் தாழ்வு சொல்லிக்கொள்கிறோம். நம் வாயினால் வெளிவந்த அந்தத் தாழ்வுதன்னையே பிறரொருவர் நபமை கோக்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால், என்னையா நீச னென்றாய்? என்னையா நிறையொன்று மில்லாதவனென்றாய்? என்னையா சீலமில்லாச் சிறியனென்றாய்? பாவீ! ரீயன்றே இப்படிப்பட்டவன்" என்று உடனே அவரை ஆயிரப் பல்கையாகதூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழுகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தமதுப் பெருப்புத்தில் இதை நிச்சயமாக்காணலாம்.

சில விசேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுக்கருளப்பன்னி 'ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் வாதிக்கவேணும்' என்ற வேண்டுக்கிறோம். அதற்கு அவர்கள் 'ஐபோ! அடியேனுக்கென்ன யோக்யதை யுண்டு? ஸகல விதத்திலும் அயோக்ய னன்றே அடியேன்' என்று பலபடியாக நிக்ரஷாநு எந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிறபடியா? அல்லது இங்களே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டுவது ஒரு உபசார வழக்கு என்று கொண்டு செய்கிறபடியா? என்று

நாம் யோசித்தால், அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நம்மால் தெரிக்கு கொள்ள முடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த சீசத்தன்பையை நம் வாயினுல் சொல்லிக்காட்டின விடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் அமோசகியர் என்று பிறர் சொன்ன விடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தேயிருப்பர்களாயின் அப்போது கான் அவர்களுடைய ணங்ச்யாநு ஸங்கானத்தை நாம் ஸஹருதயமென்று நிகைக்கலாமும்.

‘அஹம் அமர்யாதः, அஹம் ஶஷ்த்ரः’ என்று ணங்ச்யாநு ஸங்கானம் பண்ணும் வவர்கள் “தவம் அமர்யாதः, தவம் ஶஷ்த்ரः” என்கிற பரோக்திகளை உகந்திருக்கிறார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙள மிருங்தார்கள் என்றே சொல்லவேண்டிய தாகின்றது தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷாக்தி களைச் சிறிதும் ஸஹியாமல் உடனே பிரபலமாக ப்ரதி ஈத்காரம் செய்யப் புறப்படும்வவர்கள் தாங்கள் செய்துகொள்ளும் நிகர்ஷாநுஸந்தானம் அர்த்தமற்றது என்றே சொல்லவேண்டும்.

“ஓருவன் உண்ணோ இடது தாடையில் அறைந்தானுகில் உடனே அவனுக்கு நீ வலது தாடையை ஆதாவோடு காட்டு” என்று பிராண்ஸ் மேனட்களில் பேசுவாரை மிக மிகக் காண்கிறோம். அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஓருவர் அடிப்பதாகக் கையோங்கும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காணு நின்றோம்.

ஸபைகளில் சிலர் உபங்யாஸம் பண்ணி முடிக்கும்போது “ஒன்றுமறியாத நான் ஏதோ தப்பும் தவறுமாக உள்ளிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுக்கு ஜிராது; சிறியேனோ கஷ்டிக்கவேணும்” என்று கால்மணி காலை சொல்லி முடிப்பார்கள். இதேவார்த்தையை அவர் அயலார் வாயில் கேட்பாகில் கோபாவேசங் கொண்டு கண்கள் சிவக்கப்பெற்று “எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானு தப்பும் தவறுமாக உள்ளிவிட்டேன்” என்று ஆர்ப்பித்து (அவரோ) பிரபலமாக அட்டலாஸங்களைச் செய்வர். ஆசார்ய பீடம் வறநித்திக்கிழற எந்த வயக்தியும் தம் நிகர்ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களோயால்லது, தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோதிப்பவர்களாக இல்லையே. அப்படிப்பட்டவர்களன்றே ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவர்

இந்தாலத்தில் இப்படிப்பட்டவ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் பூர்வைஷ்ணவர்கள்லர் என்று நாம் சொல்லவும் நிகைக்கவும் தகாது. *ப்ராஹ்மண்யாம் ப்ராஹ்மணுத் ஜாதத்வம் ப்ராஹ்மணயம்* [ப்ராஹ்மண யோனியில் பிறப்பதே ப்ராஹ்மணயம்] என்று சொல்லாது போல, *வைஷ்ணவ்யாம வைஷ்ணவாத் ஜாதத்வம் வைஷ்ணவத்வம்* [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பதே பூர்வைஷ்ணவத்வம்] என்று சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. அப்படிப்பட்ட பூர்வைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளாம் புண்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையேயாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளாம் கன்றினால் அதிற்காட்டிலும் அனர்ததபீஜம் நமக்கு வேறில்லை. எனகிற துணிவு பிறக்கவேணும். அப்படிப்பட்ட துணிவு பிறக்கப் பெற்றவர்களே பூர்வைஷ்ணவர்கள். *நானேதானுயிடுக* என்றவிடத்தில் ப்ராஸங்கியாக இந்த விஷயங்கள் பேசவேண்டும்படி வியாக்கியான பூர்வைஷ்ணக்திகள் அமைக்குவதுள்ளன. *

தூயபெருந்திர் யமுனைத்துறைக் கதையொன்று

யமுனையாற்றில் ஒர் மடுவிலிருந்துகொண்டு அப்படு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீர்ள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளிய னென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கின்னென்பது காளியமர்த்தன வரலாறு. இவ்வரலாற்றை வேதாந்த தேசிகன் யாதவாப்யுதயத் தில் கூறுமிடத்து நான்கரவது ஸர்க்கத்தில் (சலோ. 125.) *விலிதமுநிலைநோபஜீவ்ய தீர்த்தா விகமித ஸரிப்பகளு பரேண பும்ஸா. அப்பூத யமுநா விகத்திமக்ரயாம் சமித பஹிர்மத ஸம்ப்லவா தாயிவ* என்கிற சலோகத்தினால் கூறினர். ஆசார்ய ஸார்வபெளமரான் ஸ்வாமி ராமாநுநூர் செய்தகுளின செயலீடே கண்ணபிரான் செய்த செயலுக்கு உவகமயாகக் காட்டியருளினர். எங்குனே யென்னில், ஜந்தலை வாய்நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக்கலக்கிக் கெடுத்ததானது—விஷவாக்குக்களான புறமதக்கவர்கள் மனம் போன்படியெல்லாம் கூறும் தவருள பொருள் களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுத்தியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி எழுனையை எல்லாநும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்ததானது—ஸ்வாமி ராமாநுநூர், பிறர் கூறின தவருள பொருள்களை யகற்றி நன்றாக பொருள்களை வெளியிட்டு வேதந்தை ஸ்துக்கஞ்சகுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கின யடியாம். யமுனையாற்றின் ஸ்தாநத்தில் வேதம் கொள்ளப்பட்டது; காளியன் ஸ்தாநத்தில் குதர்க்கவாதிகள் கொள் ளப்பட்டார்கள்; கண்ணனுடைய ஸ்தாநத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெறுமானார் கொள் ளப்பட்டார். *தூயபெருந்திர் யமுனைத்துறைவனை* என்னும்படி யமுனையாறு இடையருத் பகவக்ஸம்பந்தத்தை யுடையகாயிருந்ததுபோல, வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடையகாயிருக்கையாலே வேதத்தை யமுனையாற்றின் ஸ்தாநத்தில் கொள்வது பொருந்தும். குதர்க்கவாதிகளைக் காளியன் ஸ்தாநத்தில் கொள் வதற்கான பொருத்தம் இனி உபயாதிகப்படுகிறது.

காளியன் ஜூது தலைகளாலும் நஞ்சை உமிழ்ந்து நாசத்தை விளைத்தர னென்று புராணங்களும். அப்படியே குதர்க்கவாதிகளும் ஜூது விதமான துரிவாதங்களாலே பரமார்த்த நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர். எங்குனே யென்னில்;

1. ஈச்வரனென்று ஒருவனைக் கொள்வது கூடாது; ஈச்வரனேயில்லை-என்பது ஒரு குத்திதவாதம்.

2. ஈச்வரனுள்ளென்று இசைந்தாலும் அவன் அநுமாநத்தினால் ஸித்திப்பவ னேயன்றி சாஸ்திரத்தால் வித்திப்பவனால்லன் என்பது மற்றுமொரு குத்திதவாதம்.

3. சாஸ்திரங்களைக் கொண்டே ஈச்வரனை அங்கீரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்று வாதித்தல் வேறொரு குத்திதவாதம்.

4. ஈச்வரன் ஒருவனேயென்பதில்லை, பலபல ஈச்வரர்களுள்ளென்று பல தெய்வங்களுக்கு ஈச்வரத்தும் காட்டி வாதித்தல் இன்னுமொரு குத்திதவாதம்.

5. பிரபஞ்சமே கிடையாது, எல்லாம் குணியம் என்று ஸர்வ சூன்யவாதம் பண்ணுக்கை ஸர்வோத்துங்கமான குத்திதவாதம்.

ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான அபார்த்த வாதங்களினால் வேதங்களைக் கெடுத்த சூதர்க்க வாதிகள் காளிய ஸ்தானத்திலே கொள்ளப்படுத்துவது டோருற்றும். இக்கெடுதல்களையெல்லாம் நம் ஆசார்ய வார்வபெளமர் ஸ்தாத்த நிருடணங்களி னலே போக்கி யருளினார்.

இங்கே மற்றிரு விசேஷமும் காணலாம். “வாய்த்த காளியன்மேல் நட மாடிய கூத்தனார்” என்று குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி பணித்தபடி காளியன் தலை யிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போல். ஸ்வாமி யெப்பெருமானு ருடைய ஸ்ம்பந்த ஸ்ம்பந்தமுடைய நாம் நாவவிட்டுழிதருகின்றோம் நமந்தமர் தலைகள்மீதே என்று திருமாலை முதற் பாகாத்தில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச் செய்த கணக்கில் யமகிங்கரர்களின் தலையிலே அடியிட்டுக் கூத்தாடப் பெறுவோம். “ததந்யமத துர்மதஜ்வலிதசேத்தாம் வாதிநாம் சிரஸ்வாநிலிதம் மயா பதமதசுஞ்சினம் லக்ஷ்யதாம்” என்ற யதிராஜஸப்ததிஸுக்தியும் காணக் கூத்து இந்த உபந்யாஸம் வேதாந்திகளாய் வாக்மிகளாயிருப்பார்க்கு நாலைந்து நாள் விவரிக்கத்தகும்.

...

ஸௌபரியமஹர்வியின் வரலாறு

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் நான்காவது அம்சம்-(இரண்டாமத்யாயம்)

ஸௌபரியன்னுமொரு மாழுனிவன் நீர்நிலையிலிருந்துகொண்டு பன்னிர ஸ்டாண்டு தவம் புரியாநின்ற வளவில் அங்கு ஸ்ம்மதமென்கிறமத்ஸ்யாதிபதி தன் னுடைய ப்ரபலகுடும்பங்களோடு கூடிக் களித்து விளையாடாநின்றபடியைக் கண்னுற்றுக்கொள்ள. கண்னுற்றதும் ‘நாமுப இப்படி குடும்பங்க்கையிற் கூடி நின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களித்தாலென்ன?’ என்று தோன்றிற்று. குடும்பங்க்கையில் பேராவலுண்டாயிற்று. விவாஹம் செய்துகொள்ளவேணுமென்னுமவாவி னல் உடனே நீர்நிலைய விட்டுக் கிளம்பிப் பெண் விசாரிக்கப் புறப்பட்டான். அப் போது மாந்தாதாவென்னு மரசனுக்குப் பல பெண்களிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவளிடஞ்சென்று உன்னுடைய ஜூப்பது பெண்களுள் ஒருத்தியை எனக்குக் கண்ணி காதானம் செய்யவேணுமென்று பீலைடினான். அரசன் இவருடைய கிழத்தனக் கையும் குருபத்தையும்கண்டு பெண் கொடுக்க இசைந்திலன். இவர் மஹர்வி யென்று அறிந்தவனுக்கையாலே பெண் கொடுக்க முடியாதென்றால் நம்மை சபித்து விடுவரே யென்கிற அச்சமுண்டாகப்பெற்று சிந்தைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனன். அன்னவளை நோக்கி முனிவர் ‘அரசனே! சிந்திப்பது எதற்காக? பெண்ணுய்ப் பிறந்த வளை எப்படியும் ஒருவனுக்கு விவாஹம் பண்ணிக் கொடுத்தாகவேண்டும்; விரும் பிக்கேட்கிற எனக்குக் கொடுப்பதில் என்ன விசாரப்?’ என்றார். அதற்கு அரசன் எனக்கொன்றுமாகோபமில்லை; பெண் தானுக விரும்பி வரிக்கும் வரனுக்குக் கண்ணி காதனம் செய்வது எங்கள் குலாசாரம்’ என்றனன். அப்படிஶாகில் பெண்களிருக்கு மிடத்திற்கு என்னிப் போகவிடலாமேயென்றார் முனிவர். அதற்கு இசைந்த அரசன் உடனே அந்த: புரக்காவலனுண் ஷண்டனை வரவழைத்து அவனேடு கூட முனிவரைக் கண்யா மண்டபத்திற்குப்போக விட்டான். முனிவர் புறப்படும் போதே தமது தல வலிமையினுல் லோகோத்தரமான ஸௌந்தரியம் வர்யந்த மேனியைப் பரிக்ரஹி துக் கொண்டு கண்ணிகைகளின் முன்னே சென்று நின்றார். நின்றதும் அங்கிருந்த

தூம்பது பெண்களும் நான்கானிவரை மணந்துகொள்வேன், நான்தானிவரை மணந்துகொள்வேன்று போட்டிபோட்டுக் கொண்டு மேல் விழுந்தவாறே அந்தக் காவலாளன் ஆசனிடம் சென்று அறிவித்தனன். அரசன் அதுகேட்டு இதனை ஆச்சரியா! இதனை அற்புதப்! என்று மிகவும் வியந்து ஜம்பது பெண்களையும் அம் முனிவர்க்கே விவாஹம் பண்ணிக் கொடுத்தனன். முனிவரும் விவாஹம் செய்து கொண்டு ஜம்பது மனைவியரை பும் தமது ஆச்சரமத்திற்கு அழைத் துக் கொண்டுபோய் சில்பசலாநிபுணங்கள் விச்வகர்மாவை வரவழைத்து வாயிக் கூபதடாக உத்யாநாதி ஸலாதிசய ஸம்பந்நங்களான ஜம்பது மாடமாளிகைகளை நிர்மாணம் செய்வித்து ஒவ்வொரு மாளிகையில் ஒவ்வொருத்தி மிகவின்பம் மன்னி வாழும்படி செய்வித்தார். காழும் ஜம்பது வடிவுகளைப் பரிச்சுறவித்து அவர்களிடத் தில்ரமித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.

இப்படி காலம் செல்லுகையில் ஒரு நாள் மாந்தாதாவென்னு மவ்வரசன் இவர்களை கோழும் விசாரிக்கப் புறப்பட்டு வந்து முதல் மாளிகையிற் புகுந்து அங்கு வாழும் பெண்ணைக் குசலப்ரச்நம் செய்தனன். அவள் தான் ஆச்சரியமான இன்பங்களை யநுபணித்து வருவதாகச் சொல்லித் தன்னுடைய பரமானந்தோஷக்ஞதக் கூறி, ஆனால் ஒரு துக்கமிருப்பதாக வுரைத்தான்—“உம்முடைய மருமகப்பிள்ளையான முனிவர் எப்போதும் இந்த மாளிகையிலேயே கிடக்கிறோ; இவ்விடம் விட்டுப் பெயர் வடேயில்லை. இதற்காக எனது ஸஹோதரிகள் துக்கித்திருப்பார்களே என்பதொன்றே எனக்கு துக்கம்” என்றார்.

அடைவே ஒவ்வொரு மகளையும் கோழும் விசாரிக்கப் போனவிடத்தில் ஒவ்வொருத்தியும் இவ்வண்ணமாகவே சொல்லக் கேட்ட அரசன் முனிவருவடவ ப்ரபாவாதிசயமிது வென்றறிந்து, ஏகாந்தமாக வீற்றிருக்கின்ற அம் முனிவர் பக்கவிலே சென்று பூஜித்துத் தன்னுடைய பரமானந்தக்ஞதத் தெரிவித்து “மஹாநுபாவரே! உம்முடைய மஹத்தான் தபஸ்ஸா வித்தியடைந்தவிதம் வாசாமகோசரமாயிருக்கின்றதே! இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தை நான் வேறு எந்த மஹர்ஷியிடத்தும் கண்டிலேன்; உம்முடைய தபஸ்ஸித்தியின் ப்ரபாவம் லோகவிலக்ஷணமா யிராநின்றதந்தோ;” என்று புகழ்ந்து கூறிச் சில நாள் அங்கே தங்கியிருந்து ஸ்வஸ்தானம் மீண்டனன்.

ஸளாபரி முனிவருக்கு நாள்டைவில் நூற்றைம்பது மக்கள் பிறந்தனர். மேலும் அவர்க்குக் குடும்ப வாழ்ச்சையில் ஆசபாசம் அளவு கடந்து பெருவிக் கொண்டே சென்றது. ஆசைகள் எவ்வளவு நிறைவேறினாலும் மேன்மேலும் புதிது புதிதான் ஆசைப்பெருக்குகள் தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கின்றனவேயன்றி ஆசையொழிவது ஈஷத்துமில்லையே யென்று மிகவும் அநுதபித்துக் காடு சென்று சேர்ந்து பரமபுருஷனிடத்திலே மனம் வயித்து முக்கு பெற்றார். ...

பக்தியும் - ஆசரமும்

உலகில் சிலர் வர்ணாச்சரமாசாரங்களில் ஜாகருகர்களாயிருப்பர்கள்; ஆனால் அவர்களுக்கு பகவத்பக்தி இல்லை யென்னும்படியாயிருக்கும். சிலரிக்கு பக்தி தலை சிறந்து விளங்கும்; ஆனால் அவர்களுக்கு வர்ணாச்சரமாசாரங்களில் சிறிதும் சரத்தை

இவ்வாயலிருக்கும். இவ்விரண்டு வகுப்பில் எது சிறந்தது? என்கிற விசாரம் ப்ராப்தமாயிருக்கின்றது. சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தாலோ ஒரிடத்தில் வர்ணங்கரமாசாரங்களுக்கு ப்ராதாந்யமும் மற்றோரிடத்தில் பக்திச்சு ப்ராதாந்யமும் காணகிறது. எங்கனே யென்னில் “சுருதிஸ் ஸ்ருதிர் மணவாஜ்ஞா யஸ் தாமுஸ்லங்கய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதி மம தரோஹி பத்பக்தோபி ந ஷவ்ஷ்ணவः” என்கிற பகவத்வசனம் ஸாப்ரஸித்தமானது. இதன் பொருள் என்ன வென்றால், வேதங்களும் அவற்றின் உபப்ரகும்ஹணங்களும் ஸாக்ஷாத் என்னுடைய கட்டகீயே யாரும்: அப்படிப்பட்ட சுருதிஸ்மிருதிகளை மீறி நடப்பவன் என்னுடைய ஆஜ்ஞாஞ்சைய உல்லங்கணம் செய்தவனுதலால் எனக்கு தரோஹம் செய்தவனுகின்றன. அவன் என்பக்கலில் பக்தி பூண்டிருந்தாலும் வர்ணங்கரமாசாரவிரலித னென்னுங்காரணத்தினால் அவைஷ்ணவனேயாவன் என்பதாம். ஆக இந்த பகவத் வசனத்தினால் வர்ணங்கரமே முக்கியமான்றும், பக்தி முக்கியமான்றென்றும் விளங்கிறது. “வர்ணங்கரமாசாரவதா புருஷேண பரः புமாந், விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷ்காரகः” என்று பல வசனங்களும் இதற்கு உபஷ්டம் பகமாகக் காணகின்றன.

இனி பகவத் கீதையில் கீதாசாரீயன் ஸாக்ஷாத்தாக அருளிச் செய்வது பாரி; அதில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் (30) [“அமி சேத் ஸாதுராசாரோ பஜுதே மாம் அநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வயவலிதோ ஹி ஸ:”] என்று, ஆசாரத்திற்கு அப்ராதாந்யமும் பக்திக்கு ப்ராதாந்யமும் சொடுத்துப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தை நம்முடைய பாஷ்யகாரர்மிக வினிதாக விவரித்திருக்கிறோம். அந்த பாஷ்ய ஸாக்தியைப் போழிப்பயர்த்தேழுதுகிறோம்; அந்தந்த ஜாதியில் பிரந்தவர்களுக்கு இன்னது செய்யத்தக்க தெள்றும் இன்னது விலக்கத் தக்கதென்றும் சாஸ்த்ரங்களிலே வித்திக்கோஷங்கள் காணப்படுகின்றன; அவற்றை அறுவர்த்தியாமல் கடந்தாயினும் யாவனே ருவவன் நம்மிடத்திலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான பக்தியைச் செலுத்துகிறுனே அவனை ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸ்ரனாக நினைத்து பஹுமானிக்கவேணும். ஏனென்றால், [ஸ: ஸம்யக் வயவலிதோ ஹி] இந்த பரமபக்தருடைய அத்யவஸாயம் மிகச் சிறந்தது. ஸ்ரீமந்தாராயணையே தனக்குத் தெய்வமாகவர் ஆசார்யனுக்கும் தோழனுக்கும் பரமபோக்கிய வன்று ஸமூஹமாகவும் கொள்ளுகையாகிற அத்யவஸாயம் பிறர்க்க அரிதாய் இவனுக்கே எளிதாய் இருக்கின்றதன்கே. இப்படிப்பட்ட அத்யவஸாயம் இவனுக்குண்டென்பதை அநந்யப்ராயோஜனமாக இவன் செய்யும் நிரந்தர பஜுனத்தைக்கொண்டே அறியலாம். இப்படிப்பட்ட பக்தியுக்கதவிடத்திலே ஆசார லோபம் இருந்தால் அதுவொரு பெரிய விஷயமாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று; அது மிகச் சிறு விஷயமே யாதலால் அது கொண்டு அநாதரியாமல் விசேஷித்து பஹுமானிக்கத் தக்கவனே—என்பது நம் பாஷ்யகாரருடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை.

முதலில் உதாஹரித்த முத்பக்தோபி ந ஷவஸ் ஷவः என்ற வசனத்திற்கும் ரஸாது ரேவ ஸ மந்தவ்ய:” என்ற இந்த வசனத்திற்கும் பரஸ்பர விரோதமிருப்பதாகத் தோன்றக்கூடும். பக்தியும் ஆசாரமும் ஸம்ப்ரதாநமாகையாலேற வீ நித்தா ந்பாயத்தாலே விரோத சமநம் பண்ணலாமென்று சொல்லுவர்கள்.

ஸந்தேஹ பரிஹாரப் பகுதி

ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் தி. அ (அக்காரக்சனி) ஸம்பத்துமாராசாரியர், M.A.

சென்ற 329 ஸ்ரீராமாநுள்ளில் செல்வந்த “மபைவ தஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹத்” என்கிற வியாஸத்தைச் சட்டாக்ஷிக்த மஹநீயர்களில் சிலர் சில ஸந்தேஹங்களினால் தெரிவித்துள்ளார்கள். அவைகளுக்குச் சுருங்க ஸமாதான முறைப்போம்.

(1) பொங்களுரிவிழந்து ஸ்ரீமான் வித்வான் பூவாஹன் ஷி வியாஸத்தில் ‘ஸநாதம் ரோஷ்ணநகர்’ என்கிற ஸ்ரீஸமக்திக்கு முரணாக ரோஷுக்திர்குக் காரணம் தெரியவில்லை என்று எழுதியிருக்கிறதே யென்று கேட்டிருக்கிறார். அசாவது—இராவணை முடித்து விபீஷணனுக்கு முடிகுட்டிய பிறகு பெருமாள் அன்னை நோச்சி, பிராட்டிஷயநாடுவித்து அவங்களித்து அழைத்துவரவேண்டுமென்று கட்டளையிட, இதைக் கேட்கிறுற்ற பிராட்டி தான் நீராடாமல். இருந்தபடியே நாயக்னை ஸேவிக்க விருப்புவதாக மாண்பும் சொல்லி, பிறகு அவனுடைய நிர்ப்பந்தத்தால் அப்படியே நீராடிச்செல்ல, அகனைக்கண்ட பெருமாள் சினங்கொண்டு அவளை வெறுக்குக் கொடுஞ்சொற்கள் சில கூறினான்பது எல்லோருமறிந்த கதை. இதனுல் பிராட்டி நீராடி வந்கடேத் பெருமாள் சினங்கொள்ள ஓறதுவாயிற்றென்று பெரியோர்கள் சொல்லிப் போர்வார். இதைக் கிருவுள்ளார்ப்பற்றியே பின்னோக்காசாரியர் ஸ்ரீவாசனபூஷணக்தில் ‘ஸநாதம் ரோஷ்ணநகம்’ இக்யாதி சூரிணயாளிச் செய்தார். இப்படியிருக்க, நாம் சென்ற வியாஸத்தில், ரோஷுக்திர்குக் காரணம் விளங்கவில்லையென்று எழுதியது தவறுதானே என்பது ஸந்தேஹித்தவரின் கருத்து.

இகற்க ஸமாதானமேன்னவென்றால், நாம் எடுத்த “ஓர்ஜோ தைந்யஞ்ச ரோஷ்சராகவம் தாயமாவியாது” என்கிற செலோகம், பெருமாள் பிராட்டியைக் காண்பதற்கு முந்தின நிலையைப் பேசுமது. அசாவது அச்சமயத்தில் பிராட்டி பெருமாள் எதிரில் வந்திருக்கவில்லை. (முன் வியாஸத்தில் பிராட்டியைக் கண்ட தும் பெருமானுக்க ரோஷமுண்டாயிற்றென்று எழுதியது கைபிச்காமத்தனை.) ஆகவே மேற்படி சூரிணக்கு வியாக்கியானம் அருளும் மணவாளமாழுனிகள் இந்த செலோகத்தை விஷயவாக்கமாகக்கொள்ளாமல், *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ* என்கிற வெளிரு செலோகத்தைக் காட்டியருளி. அதிலும் த்ருப்தியில்லாமல், “அன்றிக்கே” என்று தொடங்கி, வேறு வகையில் பொருஞ்சரத்தருளினார். அசன் படிக்கு உண்மையில் பெருமாள் (ஸநாதத்தைக் கண்டு) சினங்கொள்ளவேயில்லை யென்றும், அவர் சினங்கொள்வரென்று பிராட்டி அச்சங்கொண்டனளத்தனை யென்றும் தெருகிறது. ஆக, நாம் காட்டிய செலோகத்தில் பேசப்பட்ட ரோஷத் திற்கு ஸநாதம் காரணமன்றென்று நன்கு விளங்குகிறது. வேறு காரணமும் வால்மீகியால் காட்டப்படவில்லை. இதையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டு, உண்மையான காரணத்தை ஆராயவேண்டிய அவசியம் அப்பொழுது யாதுமில்லையென்று கருதி, ரோஷத்திற்குக்காரணம் விளங்கவில்லை என்று சுருக்கமாக முடித்திட்டோம்.

(2) சென்னை ஸ்ரீ உ. வே. (ராவல்ஸாஹிப்) S. ராகவையங்கார் ஸ்வாமி எழுதுகிறார்—பிராட்டி மாயமானின் கூக்குரலைக் கேட்டதும் எப்படியாவது இனைய பெருமானைத் தமையனார் சென்ற வழியே துரத்திவிடவேணுமென்று உறுதி கொண்டு அதற்காக அவரைக் குறித்து அடாத வார்த்தைகளையெல்லாம் கொட்டி விட்டது ஒக்கும். நியாயமான நல்ல வார்த்தைகளை அவர் பொருள் டடுத்தாமல் அவைகளுக்கு மறுப்புரைத்துவந்தபடியால் கொடிய சொற்களை வெளியிடவேண்டியதாயிற்று; ஆனால் பரதனையும் கூட இழுத்துப் போட்டுச்கொள்வதற்கு யாதொரு காரணமுமில்லை, அவசியமுமில்லை, ஒனசித்யமுமில்லை. ஆகையால் இந்த பாகம் ப்ரக்ஷப்தமாயிருக்கவேணும்; பரதனும் இலக்குபணங்கும் பெருமானுக்குத் தீங்கிழமைக்கவேணுமென்று எப்பொழுது எங்கே ஸங்கேதம் செய்துகொண்டிருக்க முடியும்? பரதன் மாமாவின் நகரம்சென்று பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்துப் பெருமாள் வந்வாஸம் புறப்பட்டிருக்கிறார். அவர் சித்ரரகுடம் சேர்ந்த பிறகு தான் பரதன் அயோத்திக்கு வந்திருக்கிறான். இப்படியிருக்க அவன் எங்குனை இலக்கு மணைச் சந்தித்து ஸங்கேதம் பண்ணியிருப்பான்? சித்ரரகுடத்தில் முதன்முதலாகப் பரதனை தூரத்தில் கண்ட இலக்குமணை அவன் மேல் அளவு கடந்து சினம் கொள்ள பெருமாளேயன்றே வெகு சிரமப்பட்டு அவனை அடக்கி வைத்தார். இதையறியாத வள்ளுவே பிராட்டி. அவனுக்கு உந்மாதாஸ் ஸ்த்தையா திழரென்று உண்டாயிற்று? ஆக இந்த ப்ரகரணத்தில் காணப்படும் பரதன் விஷயமான வார்த்தைகளைவிட்டு அநந்விதம், அதாலும் ப்ரக்ஷப்தம்—என்று.

இதற்கு ஸாரமான ஸமாதானம்-மார்சனின் மாயக் குரலைக் கேட்ட பிராட்டிக்கு, அவள் பெருமாளிடம் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த அங்பின் காரணமாக அஸ்தாநே பயமுண்டாகி, அதனால் அவள் மதியிழந்து உந்மாதமென்றே சொல்ல வேண்டிய நிலைமையை அடைந்து. இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நெருங்கிப் பழகியிருந்த இலக்குமணைனின் நற்குணங்களையெல்லார் அறவே மறந்து அவனை சொல்லக் கூடாத கொடிய சொற்களால் தாக்கின்னன்றால், பரதனையும் கூட்டிக்கொள்வதில் என்ன வியப்பு? பிரேமத்தாலுண்டாகும் அஜ்ஞாநப் விவேகத்தை அடியோடு அழித்துவிடுமல்லவா? பரம ஸத்வமயமான பரமபதத்தில் செவிப்படும் பக்தர்களின் ஸாமகாளத்தைக் கேட்டு அது அசுரர்களின் ஆரவாரமென்று நினைத்த திருவெந்தாழ்வான் சிறி அழறுமிழுமென்று உட்கண்ணலூல் ஸாஷாத்கரித்த திருபழிசையாழ் வார் ஸாதிக்கிறார். இதையடியொற்றியே பட்டநும் பரமபதத்தை ‘ஸ்நேஹா தஸ்ததாநரஸ்தாவ்யஸநிபிரபய’ ஸார்ங்க சக்ராஸிபுக்க்ஷை:’என்று வருணித்தார். இப்படியே பிராட்டியும் பிரேமத்தால் நிலை கலங்கிப் பேசினபேச்சு ஒருவிதமான யுக்திக்கும் கட்டுப்படாதாகையால் தற்சமயம் உள்ள பாடத்தில் அனுபபத்தியாதொன்றுமில்லையென்றுணரவேணும், இலக்குமணை, தன்பேரில் சாட்டப்படும் குற்றத்தைப் பொருள்படுத்தமாட்டானென்று நினைத்தே பிராட்டி, அவனுக்கு ஆக்ரேசத்தை மூட்டுவதற்காக பரதனையும் சாடினஞ்சென்றும் கொள்ளலாமே.

(3) திருவரங்கம் பெரியகோயிலிருந்து ஸ்ரீமான் உ. வே. வித்வான் சதாபிதீஷம் ஸ்வாமி எழுதுகிறார்-சிஞ்சித், மஹத் எங்கிற பதங்களை வ்யதிகரண

மாக்ககொண்டு, சிறிய பெரிய அபசாரமென்று இரண்டைக் காட்டுவதும், அதற் காகப் பிராட்டி ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொண்டனென்பதும் ஈட்டு ஸ்ரீஸ்மக்திக் கும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற்கும் பொருந்துமோ?—என்று, இவர்களுத்தைச் சிறிது விலரிப்போம். திருவாய்மொழியில் (4-7-1) *செமில்லாச் சிறியனேலும்* என்கிற பாட்டின் ஈட்டில், *மனமல துங்கருதம் கிஞ்சித்* என்றாலிரே பிராட்டியும்..... இதுக்கடி அவர்கள் பக்கவிலே யாதல் என்பக்கவிலேயாதலாகவே எனுமிரே அவர்கள் பக்கவிலாரு கண்ணழிவு சொல்லாயிருந்ததில்லை. இனி என்னுடைய பாபமே யாமித்தனையிரே. (கிஞ்சித்) நாம் தாம் ஸர்வஜ்ஞங்களல்லோமிரே யெல்லாமறி கைக்கு; அறியாதிருப்பது ஏதெனுமொன்றுண்டாகவே எனுமிரே; கார்ய கல்ப்பய மிரே* என்றால்லது ரகசு பெறுவதற்கு வேண்டிய எள்ளா யோக்யதைச்சஞ்சும் தன்னிடம் நிரப்பியிருந்தும், பெருமாள் தன்னை ரக்ஷிக்காது உபேசுவிப்பதற்கு ஏதோ காரணமிருந்தே கீழமன்றே? அது அவருடைய கடல்போல் பெரிதான தயாகுணத்தையும் அஸ்த்கல்பமாக்கவால் பெரிய பாபமேயாயிருக்கவே எனும். அது இன்னதென்று அவ்பஜ்ஞர்களான நம் புத்திக்கு எட்டவில்லையாயினும் ஸர்வஜ்ஞராவைர் அறியுமதே—என்பது பிராட்டியின் கருத்தாகத் தேறிற்று. ஆக கிஞ்சித் என்பதற்கு யத்கிஞ்சித்—ஏதோ ஒன்று என்பதுதான் அர்த்தம். அதை மஹத் என்பதற்கு விசேஷணமாக்கவே எனும். அது இன்னதென்பது தனக்குத் தெரியாதன்றே பிராட்டி கருதினதாக அர்த்தமாயிற்று. இதற்கு விருத்தமாக, பிராட்டி பகவதபசாரமென்னும் சிறிய அபசாரத்தையும், பாகவதாபசாரமென்கிற பெரிய அபசாரத்தையும் பட்டதாக இச்சீலாகத்திற்கு நாம் பொருள் ஏழுதியது எங்கானம் என்பது ஸந்தேஹத்தின் ஸாரம்

இதற்கு ஸாரமான ஸமாதானப்:—ஒரே வாக்கியத்திற்குப் பலவிதமான யோஜனங்களிருப்பது தவறான்று—என்பதே. இந்த ந்யாயத்தை நமது முன்னோர்கள் பலவிடங்களில் கையாண்டிருக்கின்றனர். கிஞ்சித், மஹத் என்பதற்கு சிறியது பெரியது என்கிற அர்த்தம் ஸாதாரணமாகத் தோன்றக்கூடியதே யாத வால் பிராட்டி தான் இரண்டு பாவங்கள் செய்ததாகக் கருத்த் தகுதி யுண்டு. பெருமாளையும் இளையவரையும் மாயமானின் பின் அனுப்பியது தான் செய்த பெரிய குற்றமென்பதைப் பிராட்டி அடிக்கடி நினைத்து வருந்தினென்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலதடவைபேசப்பட்டிருக்கிறது“நூநம் ஸகாலோ ப்ருக்ளபதாரி மாமல்பபாக்யாம் லுலுபேததாநீம், யத்ரார்யபுத்ரம் விஸஸர்ஜமுடாராமாதுஜம் வக்ஷமண்பூர்வஜஞ்ச” (ஸ. 28—10). “ஐயோ! என் போதாதகாலம் மாயமானின் வெட்டம்பூண்டு வந்து என்னை மயக்கிவிட்டபடியால், அதனால் மோஹமுற்று நான் ராமாநுஜனையும், அவனது தமையனையும் விலக்கி விட்டேனே!” என்றால்லோ பிராட்டி புலம்புகிறுள்! இதில் மானின்பின் பெருமாளையனுப்பியது முதல் அபராதம், இளையோனையுமனுப்பியத இாண்டாலது அபராதம், என்றும் பிரியாத அவ்விருவரையும் பிரித்தது முன்றாவது அபராதம் என்றுமன்றே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறுள். இதே அபிப்ரரயம், (அவ்வது வருத்தம்) பத்து ஸர்க்கம் தாண்டி “மனமல துங்கருதம்” என்கிற சீலாகத்திலும் தலைகூட்டிற்றென்று கொள்வதில் உவரு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. *ஸ்வப்நேமி யத்யஹம் வீரம் ராகவம் ஸஹஸ்ர

மணம், பச்சேயயம் நாவளிதேயம் ஸ்வப்நோபி மம மத்ஸரி* (35—21) என்கிற பிராட்டியின் வார்த்தையும் மிகவற்புதம். இதனால், மாயமானின் பின் தனித் தனியே சென்ற இராகவனும் இலக்குமணனும் பிறகு கூடினர்களோவில்லையோ வென்றும் பிராட்டி ஏங்கிக்கிடந்தனளேன்று விளங்குகின்றது. தொட்டில் பருவமே பிடித்து ஒருவரையொருவர் பிரியாதிருந்தவவ்விருவரையும் தான் பிரித்துவைத் தது பெரிய தவறைந்றும் அவள் வருந்தின வள்ளப்பது இதனாலும் விளங்கவில்லையா? முக்கியமான விஷய மென்னவென்றால், இவ்வார்த்தம் நாமாக்க + ந்பிச்தத்தன்று ஆப்தரான பெரியோர் ஸாதிக்கக்கேட்டதத்தனினே. ரஸோக்திமாகக்கொள்ளலாம்.

கீழே காட்டிய ஈட்டின் அரும்பதவனாயில் அப் ப்ரகரணத்திற்குத் தக்க வாறு சில விசேஷவிஷயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலோன்று— ஸ்வப்ரயத் னத்தில் விச்வாஸமுடையவர்களாயிருந்தால் செய்த பாவக்கைதைப் போக்கிக் கொள்ள ஏதாவது ப்ராயச்சித்தம் செய்யலாம், அவன் தனையையே எதிர்பார்த் திருக்கும் பரமைகாந்தியான ப்ரபன்னனுக்கு அதுவும் செய்யழுதியாதே-என்பதாம். இதற்கு விருத்தமாகப் பிராட்டி ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொண்டனளேன்று நாம் எழுதியது ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற்குச்சேருபோ?— என்பது ஒரு ஆபங்கதை.

ப்ராயசித்தமென்பது, சாஸ்த்ரவிஹரிதமான வரதம், க்ருச்சரம், சாந்தராயனம், யஜ்ஞம், தாநம் முதலியவையோரும், பிராட்டி யிவற்றிலோன்றையும் செய்யவில்லை, செய்ய நினைக்கவுமில்லையே. தான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துத் தன்னினக் காத்தருளவேணுமென்று வேண்டிக் கொண்டனாத்தனையன்றே? ப்ரபந்தர்களும் அபராத கஷ்டமணம் பண்ணிக்கொள்வது சிஷ்டாசாரவித்தம். எம்பெருமானார் சரணாகதிகத்தயத்தில், “க்ருதாந் கர்யமானாந் காந்தியமானாந் சஸர்வாந் அசேஷுத: கஷ்டமஸ்வ” என்று வேண்டிக்கொள்ளவில்லையா? “ஸ குருஷ்வமஹாத்ஸாஹ: க்ருபாம் மயி நராஷுப” (38—40) என்று பிராட்டி பெருமாள் கிருபையை வேண்டியிருக்கிறார்கள். இசனுள் கிருபைக்கு விப்ராதியான பாபத்தைப் பொறுத்தகுளவேணுமென்கிற வேண்டுகோரும் அடங்கியுள்ளதென்று கொள்வதில் தவறேன்றுமில்லை. திருப்பானையில் முடிவில் ஆண்டானும் “உன்றன்னச் சிறு பேரழைக்குதனவும் சிறியருளாதே” என்று அபராதகஷ்டமணம் செய்துகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

“தர்மஸம்ஸதாபதார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்கிறபடியே இப்புனியிலவுதறித்து திவ்யதம்பதிகள் ஸதாபித்த தர்மங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல, ஒன்றிரண்டுவகையுமல்ல; ஸாதாரண தர்மம், சிரோவு கர்மம், விசேஷதர தர்மம், விசேஷதம் தர்மம் என்று பலவகைப்பட்டவையாகும். அவற்றுள் நாம் நம் அதி காரத்திற்குத் தகுந்தவற்றையாராய்ந்து பின்பற்றவேணும். பிராட்டி தீக்குளித்த விஷபாம் அபஸ்திக்க முடியாததொன்று. அதை அவள் செய்த ஏதோ அபசாரத் திற்கு விருத்தமென்று ஒருகால தோன்றினுதூம், ஏதோ வொரு ஸாமாந்ய தர் மத்தை யநுஷ்டத்துக் காட்டினபடியென்று ஸமாதானமடைவது பாங்காகும்.

தெய்வச்சேயலின் சிறப்பு

ஒரு மஹாநகாத்தில் ஒரு கூடியோம். அக்குடும்பத்தில் அருமையாகப் பிறந்து வளரும் புதுவெனுச்சு ஒருநாள் இரவில் மஹத்கான் ஸ்வரபாதை உண்டாயிற்று. இரண்டு மைல் தூரத்தில் வைத்தியசாலை இருந்தது. நோயின் தன்மையைச் சொல்லிச் சூப்பி மருந்து வரவழைக்கலாமென்று கருதிய பெரிபார், தமது பண்ணி சண்டு வயதுள்ள சிறுவன்கையில் ஒரு ஸீஸாவும் ஒரு ரூபாயும் மருந்து விவரம் குறிக்கும் சிட்டும் கொடுக்கு டாக்டரிடம் மருந்து வாங்கிவரும்படிசொல்லி அச் சிறுவனை சூப்பிடுவர். அவன் கனவேகமாச்சென்று டாக்டரிடம் சேர்ந்தான். அப்போது இவு கமார் ஒன்பதுமணி. மின்னலும் காற்றும் இடியுமாயிருந்தது. டாக்டர் மருந்துசாலையின் மூன்னிலையில் உட்கார்ந்து சில ஆப்தர்ஸளான் பெரிய மணிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் இச்சிறுவன் சென்று செய்தி யைக் தெரிவித்தும் அவர் அன்பர்களோடு வார்த்தையாடுதலில் மிக்க ஏதாஹலமா யிருந்ததனால் இச்சிறுவனது வேண்டுகோளைக் கணிசியாமலே யிருந்திட்டார். இவு னும் சிறிது நிர்ப்பந்தித்துக் கூறவே, டாக்டர் 'இப்போது முடியாது, காலைவா' என்று அக்குறியமாகப் பேசினார். அசுகேட்ட சிறுவன் 'ஐயா! நான் இரண்டுமைல் தாரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்; விட்டில் அண்ணனுச்சு நோம் மிக கடினமானது; இப்போது வேறொங்கும் மருந்துகிடைப்பதம் அரிசயிருக்கின்றது. இப்போதே தாங்கள் மருந்து கராவிடில் நாளை காலைவரையில் அண்ணன் ஜீவிதத்திற்குப்பானேன் பதும் ஸந்தேஹம்; அன்றியும் நான் மருந்து வாங்கிக்கொண்டு போகாமல் வெறுங் கையோடு சென்றால் என் உயிர் தக்குவதம் கஷ்டமாகும். தாய்க்கையர் என்னைப் புடைத்துவிடுவார்கள்; ஆசலால் மிசுவும் தயவுசெய்து பணம் பெற்றுக்கொண்டு மருந்து காலேவனுமின்று சொல்லி, மருந்தின் விவரம்காட்டும் சிட்டையும் ஸீஸா வையும் ரூபானையும் மேஜையின்மேல் வைத்துக் குப்பிட்டான்.

இங்குணம் கெஞ்சி வணங்கிக் கேட்டதைக் கண்ட அங்குள்ள பெரியார்கள் மிகவும் மனமிரங்கி டாக்டருக்குச் சாலவும் சிபார்ஸ் செய்தார்கள். மருந்துச் சிட்டைக்கண்ட டாக்டர் அது இரண்டு மூன்று தினுசுகள் சேர்த்துக் கலந்து கொடுக்க வேண்டிய மருந்தாக இருந்தபடியால் ஸ்வாரஸ்யமான வார்த்தையை விட்டு எழுந் திருந்து இது செய்துகொடுக்க மனங்கொள்ளாமலேயிருந்தார். ஆனாலும் சிறுவனுடைய கெஞ்சு கலுக்க மிக இரங்கிய அன்பர்கள் அதிகமாகத் தூண்டவே வந்தி யெழுந்து அகில் ஊக்கமில்லாமலே மருந்து சிட்டை நன்றாகக் கலனியாமல் வேறு சில மருந்துகளைக்கூட்டி ஸீஸாவில் கொட்டிக் கொடுத்தனுப்பிலிட்டார். சிறுவனும் மிக்க ஆளந்தத்தோடு அதை வாங்கிக்கொண்டு கனவேகமாகத் திருப்பினான்.

ஐந்துநிமிஷம் பொறுத்தபின் டாக்டருடைய கையில் வலிதான் எரிச்சல் எடுத்தது. உடனே, எந்த மருந்துகளைக் கலந்து கொடுத்தே பெற்று கவனிக்கத் தொடங்கினார். ஞாபகப்பிசுகினால் அக்நிதராவகழும் பாய்ஸுன் மருந்து மற்றொன்

றும் கலந்து கொடுக்கப்பட்டதாகத் திண்ணமாய்த் தெரிந்து கொண்டார். கொடுத்த அந்தமருந்து உட்கொள்ளப்படுமாகில் உடனே சூடல் வெற்றுபோய் பிராணூபாயம் நேருவது நிச்சயம். அந்தோ! இப்படிப்பட்ட உயிர்க்கொலையான மருந்தைக்கொடுத்து விட்டோமே! சிறுவனே கனவேசமாகச் சென்றவிட்டாலே! இதுவரையில்மருந்து உபயோகிக்கப்பட்டிருக்குமானால் உயிர்க்கேதெப் நேராயல்ருக்க முடியாதே, ஐயோ! கொலைபாதகங்கூச் சூய்விட்டேனே! அந்தச்சிறுவன் இன்னன் இன்னவிடத்தான் என்றுவது தெரிந்தால் இப்போதே ஓடிப்போய் மருந்தை உட்கொள்ளாதபடி நிறுத்தலாம். இன்ன திக்கிலிருந்து அச்சிறுவன் வந்தாலேன் பதும் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விட்டோமே. இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்து வந்ததாகச் கொன்னுனேயெல்லது இன்னவிடத்திலிருந்து வந்ததாக அவன் தெரி விக்கவிஸ்லையே! ஐயோ! இந்த நள்ளிருளில் மின்னலும் இடியும் மழையுமான இச் சமயத்தில் எந்தப்பக்கம் ஒடி எந்தவிதமாக அச்சிறுவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? தெய்வமே! என்னை இப்படியும் கொடிய கொலைபாதகங்கூச் சூக்கிலிடலாமோ! என்று டாக்டர் துடிக்கிருர், தவிக்கிருர், துள்ளுக்கிருர், கதறுகிருர், அழுகிருர், அன்பர்கள் தேற்றகில்லாது தினறுக்கிருஷ்கன், இவருடைய நிலைமை இதுவாயிருக்க;

மருந்து வாங்கிக்கொண்டு களிப்புடன் வேசமாகச் சென்ற சிறுவனே வென்றுல்-இருளில் மழையில் சென்றதனால் வழியில் கால்வழுக்கிக் கீழீழிமுந்து மருந்து வீஸாவும் கிழே நழுவி உடைந்துபோக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த டாக்டரிடமே திருப்பிவந்து ‘ஐயா! என்கதி இப்படியாய்விட்டது; இரதச் செய்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் வீட்டிற்குச் சென்றால் என் உயிரை வாங்கிவிடுவர்கள்; மறுபடியும் மருந்து வாங்கிக்கொள்ள என்கையில் ரூபாயுமில்லை; எப்படியாவது என்னைக்கப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் தருமப்; தயவுசெய்து அந்த மருந்தை மறுபடியும் கொடுத்திர்களானாலும் எனது அண்ணலுடைய உயிர் பின்முப்பதற்குமுன் என்னுயிர் பிழைக்குப்’ என்றுசொல்லி மன்றுடினான்.

இச்செய்தி கேட்டவுடனே டாக்டருக்குண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவான் இருக்குமோ? அச்சிறுவனைத் தலை மீல் தூக்கிக்கொண்டு ஈத்தாடினார், குலாவினார்; தெய்வத்தைப் போற்றினார், புத்தந்தார். இன்னு மென்வென் னவோ செய்தார். தெய்வபக்தி அதிகரிக்கப்பெற்றார். உடனிருந்த அன்பர்களைத் தழுவி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குஞிக்தார். உடனே அந்தச்சிறுவனைத் தபது மேட்டார்காரில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு தாமேநோயாளியின்வீட்டுக்கு நேரில் சென்று போதுமான சிகித்தையை இனுமாகச் செய்து விரைவில் குணப்படுத்தினார்.

எம்பெருமானும் நிருக்கர்சிந்பிகளும்

திருக்கச்சிநம்பிகளின் தனியனில் “ராமாநுஜமுநேர் மாந்யம்” என்றிருப்பது ஸப்ரஸித்தம். ‘எம்பெருமானுர்க்கு பறைமாந்யர்’ என்றபடி. உண்மையில் ஸவாமிக்கு நம்பிகளிடமிருந்த கௌரவ ப்ரதிபத்தி ஒப்பற்றதே. நம்பிகள் எந்த வருணத்தைச் சேர்ந்தவர்? என்ற விசாரம் பலர் செய்ததன்டு. அந்த விசாரத் தில் இறங்க நமக்கு விருப்பமில்லை, எக்குலத்தினும் மிகச் சிறந்ததான தொண்டக்குலமே இவருடைய குலமாகும். ‘கிமப்யத்ராபிதூயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோ

நிஷூ, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாகாநாம் நெஷாப் சிந்தயம் குலாதிகம்* என்றாரு ப்ரமாணவசனம் நம் ஆசாரிபர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. 'யோகிகள் எல்லா யோனிகளிலுமே ஜனிக்கின்றார்கள்; இவர்கள் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களா தலால் இவர்களின் குலம் முதலியவற்றைப்பற்றி ஆராய்வது கூடாது' என்பது மேலெடுத்த ச்லோகத்தின் கருத்து. எம்பெருமான் எப்படி தேவமநுஷ்யதிர்யக்யோநிக எல்லாவற்றிலும் திருவதாரம் செய்தருள்கின்றானே அப்படியே அவனடியர்களும் * எந்தின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்து பெருமைபொலிய நிற்கிறார்கள். 'ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸாரநாஸமோ தேவதேவஸ் ததியாः' என்கிற ச்லோகத்தில் இவ்வர்த்தம் மிக விளங்கக் காட்டப்பட்டது. அப்படி எம்பெருமானே டொப்பப் பெருமைபெற்ற மஹாகல ப்ரஸ்துர்களில் திருக்கச்சிநப்பிகள் தலைவராய் விளங்கினர். இவர் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஆளவந்தாருடைய திருவடி நிழலிலே யோதுங்கி ஸாமான்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் கற்று உணர்ந்து, எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதே பரமபுரஷார்த்தமென்று கணப்பிடித்தார். அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்குத் திருவாலவட்டத் திருத்தொண்டு செய்வதில் இவர்க்கு இயற்கையான குதூஹல மிருந்தது. கோயிலில் அழகிய மணவாளனுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டு செய்யத் தொடங்கினர். உபயகாவேரி மத்யத்தில் சயனித்திருக்கின்ற அப்பெருமானுக்குத் தாபம் சிறிது மில்லாமையாலே *திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையாலடி வருடப் பன்னி கொள்ளா நின்ற நமக்கு இத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே! என்று அப்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவ்விடப் பிட்டுத் திருவேங்கட மலையேற வந்து சேர்ந்து அங்கே திருவேங்கட முடையானுக்கு அந்தக் கைங்கரியத்தைச் செய்ய ஆரப்பித்தார்.

அந்தப்பெருமானும் "குளிரருவி வேங்கடத்தில் குளிரநிற்கும் நமக்கு இந்தத் திருத்தொண்டு அபேக்ஷிதமாக இல்லையே; அத்திகிரியருளாளப் பெருமாள் நான் முகன் செய்த அயமேத வேள்வியில் தீயினில் தேரன்றியவராதலால் அவர்க்குத் தாபம் மிக்கிறுக்கும்; இக்கைங்கரியம் அவர்க்கு மிக அபேக்ஷிதமாயிறுக்கும்; அங்கேறச் சென்று தொண்டு செய்துவாழ்விராக" என்று நியமிக்க, அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்காண்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மூர் ஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜல பாரிஜாதனை பேராளாளனுடைய திருவடிவாரத்திலே விடைகொண்டு திருவாலவட்டமும் கையுமாய் 'ஓழிவில்காலமெல்லா முடனுய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்துவந்தார். இக்கைங்கரியம் பேராளாளனுக்குப் பரமப்ரீதிகரமாக இருந்த படியாலே அர்ச்சாவதார ஸமா தியைக்குலைத்துக்கொண்டும் நம்பியோடு வார்த்தையாடுவதெஞ்கிற முறை ஏற்பட்டது. 'தேவப்பெருமாள் திருக்கச்சிநப்பியோடு வார்த்தையாடுகிறார்' என்கிற ப்ரவித்தி ஊரெங்கும் பரவியது. [சிலர் இது அஸ்மராவிதமென்றும் கல்பிதமான ஜகிற்யமென்றும் சொல்லத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். மணவாளமாழனிகள் அருளிச்செய்த தேவராஜபங்களத்தில் *மூர்காஞ்சிபூர்ணமிச்ரேண பரீத்யா ஸர்வாபிபாஷ்ணே, அதீதார்ச்சாவ்யவ்வதாய ஹஸ்தயத்ரீசாய மங்களம்* என்றுள்ளது ப்ரவித்தம் அர்ச்சாவதார வரப்பைக்கடந்து பரமப்ரீதியினால் திருக்கச்சிநப்பியோடு எல்லாவார்த்தைகளையும் அருளிச்

செய்தவரான தேவப்பெருமானுக்கு மங்களம்- என்பது இந்த ச்லோகத்தின் சுருத்து. *பொய்யிலாத மணவாளமாழுவிபுந்தியிலேபுகுந்த விஷயத்தில் அவிச்வாஸமுண் டாக ப்ரஸ்கத்தியில்லை யென்று இவ்வளவோடு நிற்போமிப்போது]

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த நம்பிகளின் ஜ்ஞாதானுஷ்டானச் செல்வச் சிறப்பையும் பக்திவிரக்திகளின் விலக்ஷணபரிபாகத்தையும் ஈண்டு வியந்த எப்பெருமானார், தாம் இவருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து உய்வு பெறவேணுமென்று பாரித்தார்; பலவாறு அநுவர்த்தித்தார். நம்பிகள் இதற்குச் சிறிதும் இசைவுகாட்டவில்லை. *போன்கஞ் செய்த சேடமாவது இவரிடத்தில் பெற்று வாழ்வோ மென்று முயன்றார்; அதுவும் கைகூடவில்லை யென்பது சரித்கிரமுணர்ந்தார்க்கு விசதம். பின்பு எவ்வாசிரியர் திருவடிகளில் ஆச்ரயிப்பதென்கிற விசாரம் ஸ்வாமிக் குப் பெரிதுமுண்டாயிற்று. அதை நம்பிகளிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்து தேவப் பெருமானுடைய திருவள்ளத்தை அவர் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்வோபென்று தோன்றி, அத்தோடு வேறு சில சாஸ்த்ரார்த்த விசிகித்ஷைகளையும் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்பித் திருக்கச்சிநம்பிகள் பாடே விற்ஞாபிக்துக் கொண்டார். “அடியேனுடைய உள்ளத்தில் சில ஜிஞ்ஞாஸைகள் இருக்கின்றன; தேவப்பெருமான் மூலமாக தேவரிர் தெரிந்து க்ருபை செய்தநுளவேணும்” என்று விண்ணப்பான் செய்தார். நம்பிகளும் அன்றிரவு தேவப்பெருமானுடனே வார்த்தையாடுமாடவில் ஸ்வாமியின் கோரிக்கையை விண்ணப்பம் செய்து பெருமான் பச்சலிலே ஆறு வார்த்தாக்கள் பெற்று ஸ்வாமியிடத்தே வெளியிட்டதாக பாளித்சமான வார்த்தைகளை முன்னேர்கள் ஸங்கர ஹரி தகருளியுள்ளார்கள்; வடிவழகிபநம்பிகாஸ விரங்கிற பாம பக்தரான தமிழ்க்கவியோருவர் தாமியற்றிய எம்பெருமானர் வைபவமென்னுஞ் செய்யுட் காவியத்தில் பணித்த இரண்டு செய்யுள்கள் கேள்வீர்;—

“செப்புகின்ற பாதத்வம் யானேயென்னச் செப்புதி.வே
ரூப்பிலாதாயி தரிசனமும் பேகமென்றே யுனாக்திடுக
தப்பிலாத வுபாயமதும் பாபத்தியென்றே சாற்றிடுக
அப்பிபுகல்க விவையன்றி நினைவும்வேண்டா அந்திமத்தில்;

இந்தச்சரீர வவதானந்தன்னி விசையும் மோக்கமது
அந்தமில்லாக் குணத்தினானுக் காசாரியனும் பெரியங்கமி
சிந்தைதன்னுளிலை யெல்லாஞ் சிந்தித்திருக்தானினாயாழ்வான்
முந்தியிலை நீமொழியென்று மொழிக்தருள்வா னருளாளன்”.

இவ்விஷயத்தில் வடமொழி ச்லோகங்களுமிலவகாணீர்;—

* அஹமேவ பரம் தத்வம் தர்சநம் பேத ஏவ ச,
மோகேஷாபாய: பரபத்தில் ஸ்யாத் அந்திமஸ்மருதிவர்ஜூம்,
தேஹ்ரவஸாகே முக்தில் ஸ்பாத் பூர்ணை சார்ய ஸமாச்ராய:,
வார்த்தாஷ்டகமிதம் லேபே காஞ்சீபூரணமுகாத் குரு: *

இவ்வாறு வார்த்தாஷ்டகமித திருக்கச்சிநம்பி மூலமாக ஸ்வாமி பெற்றது ஏக காலத்தி லேபே என்றுது ஒரு ரகநம்; அவ்வட்டேரது எனில் நனித்தனி பெயற்ற வார்த்தை கள் ஒன்று சேர்த்து ஆறு வார்த்தாஷ்டகம் அநுநந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன வென்பது மற்றிருந பக்கம்.

இது எவ்வளையாயினுமாகு, இவ்வாறு வார்த்தைகளில் தேறுகின்ற அர்த்தங்கள் ஸலை சாஸ்த்ரார்த்தத்தவங்களையும் கையில் கூடுதலிக்களியாக விணர்ந்திருக்கும் எம்பெருமானுரக்குத் தெரியாதவையோ? நன்கு தெரிந்திருக்கக் கூடிய அர்த்தங்களையில்லை; இவற்றை இந்த முகமாகப் பெற வேண்டிய அவச்சை மென்ன? என்று சிலர் கேட்பது நேரமையன்று. தெரிந்த அர்த்தங்களாயிருந்தாலும் அவற்றை நிஸ்ஸத்தேஹமாக திருடப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ப்ராப்தமன்றோ. (1) ஸ்ரீமந் நாராயணனாலே பரதத்வயென்றும், (2) ஸம்ஹாரத்சையோடு முக்கு தசையோடுவாசியற எங்கும் ஜீவ பர பேதம் பாரமார்த்திக மென்றும், (3) கர்பஜ்ஞான பக்கியோகங்களங்கிக்கே சரணக்கியே ஸ்வருபாநு ரூபமான உபாயமென்றும், (4) பகவத் விஷயமான அந்தியஸ்மிகுதி இருந்தே தொவேனு மென்கிற நிர்ப்பந்தம் உபாஸகர்களுக்கே யல்லது ப்ரபந்தர்களின் விஷயத்தில் அந்த நிர்ப்பந்தமில்லை யென்றும், (5) ஸஞ்சித கருமங்கள் கணத்திருந்தாலும் ப்ரார்த்தகர்மாநுபவத்தை இந்த சேஹத்தோடே முடித்திட்டு அவ்வளவிலே மோக்ட்ராண மென்றும், (6) பெரியநம்பி திருவடிகளிலே யாச்சரயித்துத் திருவிலச்சினைபெறுவதென்றும் ஆக இவ்வாறு வார்த்தைகள் உணரத்தக்கன. இவ்வாறு வார்த்தைகளுக்கு விபுலமான விவரங்கள் செய்திருக்கிறோம்.

ஆண்டான், கிருப்பாவையில் பாகாந்தோறும் எஃபோயானுரூடைய பெருமையை [ஸ்வாபதேசார்த்தமர்யாதையில்] வெளியிடுவதுண்டே; அதில் 'ஸயத்து வாழ்வீர்காள்!' என்கிற இரண்டாம்பாட்டு ஈற்றயி 'உய்யு' ரெண்ணி உகந்தே லோரெம்பாவாயி' என்பது. இங்கு, உய்யும் ஆறு எண்ணி—ஒன்றீவநமான ஆறு வார்த்தைகளைச் சிந்திக்கு உகந்தமை கூறினதாக ரஹஸ்தார்த்த மறியத்தக்கது.

அருளிச் செயலநுபவப் பகுதி

திருவாய்மொழியில் ஓவ்வொரு பதிகத்திலும் எம்பெருமானுடைய ஓவ்வொரு திருக்குணத்தை அநுபவித்து வெளியிட்டுவருகிற முறைமையில் இந்தப்பதிகத்தில் 'ஆராத்தீக்கெளியன்' என்கிற ஒரு திருக்குணத்தை வெளியிட்டிருள்கிறார். இக் குணம் வட்பொழியில் 'ஸ்வாராத்தவம்' எனப்படும். சிரமமின்றி எளிதாகவே ஆராதிக்க உரியனுபிருக்குந்தனமை என்றவாறு. இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம் பெருமான் எத்தீண்மோவிதங்களால் கெடுவாசி பெற்றிருப்பதுபோலே இவ்வகையாலும் கெடுவாசி பெற்றிருப்பன். 'ஆடு பலிகொடு, கோழி பலிகொடு' என்று அருந்தேவைகளையிட்டு மறூர பரிச்சரம ஸாத்யங்களான ஆராதீக்கெளை அபேக்ஷித திருக்கும் தேவதாந்தாங்கள். எம்பெருமான்பாட்டியோ அப்படியன்று; நாம் இட்டது கொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ந்த விஷயம் அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரமேயம். கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே கைச்சியத்தைச் சிந்தித்து அகன்ற ஆழ்வாரை எஃபெருமான் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டது சீலகுணத்தாலெனப்பட்டது; அவன் சீலவானுபிருந்தாலும் அவனை ஆராதிக்கப் புகுமிடத்தில் குறைஷில்லாமல் ஆராதித்துத் தீரவேண்டுமே; நானோ கஷ்டாத்ரர்களும் கஷ்டாத்ரமான உபகரணங்களையுடையவர்களுமா பிராநின் கீருப்;

ஆனபின்பு எங்களே அவண் ஆசரயித்து ஆராதித்துத் தலைக்கட்டுவது? என்கிற சங்கை அடுத்தபடியாக விளையக்கூடியதாகலால் அதனைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழி அவதரிக்கின்ற தெளக். (பதிகத்தைத் திருவாய்வொழி யென்பது ஸம்பிரதாயம்).

எம்பெருமானுக்கு நாம் சில வள்ளுக்களை இடுவதானது அவனுக்கு ஏற்கெனவே யில்லாதவொரு பூர்த்தியை உண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் எத்தைபெறுவதற்காகவா? என்று ஆராய்வேண்டும்; அவனே அவாப்தஸமௌதகாமன்; அன்னவன் நாமிட்டதுகொண்டு பூர்த்தியடைகிறுனென்பது அஸ்ம்பாவிதம். கடவிலே மேகப் வர்ஷிப்பது கடல் நிரப்புவதற்காகவன்றே; “வர்ஷபிங்கோரிவாப்தெள ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:” என்று (ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவத்தில்)—பட்டர் அநுளிச்செய்தபடியே, தான் எத்தைபெறுதற்காகவே மேகம் கடவிலூம் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பாமார்த்தம். அதுபோலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணானை பரமபுருஷன் திறத்திலே நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுதற்கேயன்றி, அவணை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை ஆகவே, நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தேடி ஆராதிக்கவேணுமென்பதெல்லை; இடுகிறபொருள் எதுவாயினும், இடுவது ப்ரேமபூர்வகமாக வேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது. *மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதுரித்த திருமங்கையாழ்வாரும் “கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிஜோயும், முள்ளார் முளாரியும் ஆபயலும் முன்கண்டக்கால், புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடாதான் போன்னடிக்கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே” என்றாருளிச் செய்கிறார். கிருததழாய் முதலிய எந்த வள்ளுவைக் கண்டாலும் ‘இது எப்பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது’ என்று அத்யவஸ்தாயங்கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சைநெஞ்சாசக் கொள்ளமாட்டோ மென்றுநரக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்தழாயோடு விறோதீய வள்ளுக்களுங் கூட்டி யெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுச்சு ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற சுத்தபாவுத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; *செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநிருவாட்சி’ என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற பஷ்பங்களாகவேயிருக்கவேணுமென்ற நியதியில்லை; எதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பதும் பக்திப்பெருங்காதலே முக்கியமானது என்பதும் தோற்றுவிக்கப்படும்.

ஸ்ரீஜகந்நாதத்தி ஸெம்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள்வது வழக்கமாதலால் முற்காலத்தில் சில ராஜுகமார்கள் அப்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்று கடைவீதியேறச் சென்றனர் அங்குப் பூவெல்லாம் விற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜுகமார்கள் செல்வச்செருக்குடையவராதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப்போய் ஸமர்ப்பிக்கவேணுமென்கிற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை யேற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசிபாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜுபுத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச்சாத்த அன்றிரா அவனுடைய கணவிலே எம்பெருமான் காட்சித்து ‘நீ இட்ட பூ எனக்குக் கணத்துச் சுமக்கவொன்னுததாயிருந்தின்றது’ என்றாருளிச்செய்தான்—என்ற இநிறுத்தமும் அப்பாக்கரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையால்

அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால், ஸ்நேஹமுர்வகமாகப் பூவிட்டால் அதுவே எம்பெருமானுக்கு அலப்பலாபமாயிருக்கு மென்றதாகும். இது புஷ்பவிஷயமொன்றில் மாத்திரமன்று; நாம் பகவானுக்கு இடுவது எதுவானாலும் அஃதெல்லாவற்றிற்குமே இந்த நியாயம் ஒக்கும்.

கீதாசார்யனும், *பக்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, தகவும் பக்த்யபல்லஞ்சுமச்சாமி ப்ரயதாத்மகः* என்றருளிச்செய்விருன். இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை. இடுகிறவன் நெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன் என்றனரே இதிற்சொல்லுவது. *அங்யத் பூரணைதபாம் கும் பாத் அங்யத் பாதாவநேஞ்சாத், அங்யத் சுசலஸப்ரச்சாத் ந சேச்சதி ஐநார்த்தகः* என்றும் *யா: கரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ் ஸ்ய: ஏகாந்தகதபுத்திபி:, தாஸ் ஸர்வா: சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஷ்ணதீ வை ஸ்வயம்* என்றமுள்ள ப்ரமாண சதங்களாலும் எம்பெருமான் ஆராத ஜீக் கெளியனென்பது விசதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திருக்குணத்தையே இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அநுபவித்து வெளியிட்டிருள்கிறார்.

பரிவதிலீசைப்பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்*

பிரிவங்கயின்றிநன்வீச்தூய் புரிவதுவுப்புங்குடைவ.

(பாகாத்தின் கருத்து) துக்கமற்ற ஸர்வேச்வரனைத் துக்கிசெய்து ஸ்வரூபவிகா வத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற உருகியடையவர்களே!, பிரயோஜனமேதேணுங்கொண்டு விலகிப் போதவின்றியை கல்ல தீர்த்தத்தை ஸமர்ப்பித்து அதன்பிறகு ஸமர்ப்பிப்பது—ஏதேனுமோந் தூபழும் ஏதேனுமோந் புஷ்பமுமேயாகும்.

எம்பெருமானை ஆராத்க்கு முபகாணங்களின் வெள்கர்யம் இப்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. எர்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுகின்ற சாஸ்தரங்கள் அவனை ‘உகிலவேய ப்ரத்யங்கன்’ என்கின்றன; ஹேயகுணங்களைல்லாவற்றிற்கும் அவன் எதிர்த்தட்டானவன் என்றபடி. அவனிடத்திலுள்ளவை யெல்லாம் கல்யாண கணங்களேயன்றி ஒருவகையான ஹேயகுணமும் இல்லாமையால் அங்கு என்னுடைய சொல்லுகிறது. அந்த ஹேய ப்ரதிபடத்வமே இங்குப் ‘பரிவதில்’ என்ற விசேஷணத்தினால் கூறப்படுகின்றது. துக்கமில்லாதவன் என்றது, மற்றமுள்ள ஹேய குணங்களொன்றுமில்லாமையைச் சொன்னபடிக்கு உபலச்சனம். எம்பெருமானுக்கு துக்கமில்லையென்று சொல்லிவிட முடியுமோ? விபவாவதாரங்களிலே ஸ்தாவியோகம் முதலான விமித்தங்களினால் வாசாயகோசரமாகத் துயருற்றமை இதி ஹராஸ்புராணங்களில் ஸித்தமாயிருக்கின்றதே; துக்கமில்லாதவனென்று எங்குனை சொல்லலாம்? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அவதாரங்களில் உண்மையான துக்கமில்லை; அது அபிநய மாத்திரமே யென்பது ச்ருதப்ரகாசிகை முதலியவற்றில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தலால் இந்த சங்கைக்கு இடமில்லை. ஸ்தாவியோகாதி விமித்தங்களினாலுண்டாகின்ற துக்கம் அபிநயருபமென்ற சொல்லிவிட்டாலும், எப்பெருமானை ‘தூராஞ்’ என்றினசயும் போது, “தனையாவது—பிறர்படும் துக்ககத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்படுகை” என்று ஆசிரியர்களால் சிரவாறிக்கப்படுவதால், இந்த துக்கத்தையும் அபிநயருபமென்று அங்கீகரிக்க வொன்னாதே; இதற்கு எங்குனே ஸமாதானமென்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; ‘இது ஹேயப்ரத்யங்கத்வத்திற்கு

விரோதியன்று’ என்பதே சுருக்கமான ஸமாதானம். துக்க ஸாஹாங்யமும் ஹேய மன்று; ஸ்வார்த்தமாகப்படும் துக்கமே ஹேயபாகும்; பிறர்படும் இழவைக்கண்டு தரித்திருக்கமுடியாமல் பரவசமாகப் படுகின்ற துக்கம் ஹேயமான்று, மிகவும் உபாதேயமாகவேயாகும்.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்;—பிறர்படுகின்ற துக்கத்தைக்கண்டு துக்கப் படுவதென்பது குனமா? தோஷமா? என்று விமர்சிக்கவேணுப். ஸ்ரீராமாயண, அயோத்யாகாண்டத்தில் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்கல்பாண்டிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் பிரகரணத்தில் *வ்யஸ்நேஷா மறுஷ்யானும் ப்ருசம் பகுதி துக்கித: * (பிரகைகள் துக்கப்படுங் காலங்களில் ஸ்ரீராமன் மிகவும் துக்கப்படுகிறான்) என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒருபறம் நிற்க, உலகத்தில் ஒருவன் துக்கப் படும்போது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிராநின்ற மற்றிருக்குவன் தானும் துக்கப்படாமல் வாளாகிடந்தால் அவனைக் கல் நெஞ்சனென்றுப் சுரநெஞ்சு இள நெஞ்சு இவ்வாதவனென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பரவசமாக ஒருவன் துக்கிப்பானுகில் அவனை சுரநெஞ்சனென்றும் இரக்கமுள்ளவனென்றும் பரம தயானுவென்றும் சொல்லிப் புச்சியதும் இன்றூக் ஒருவராலும் அப்பா பஞ் செய்யவொண்டுதலை. ஆகவே யாதுக்கூறுகின்ற மென்பது சிறந்த குனங்களில் முதல்மையாகக் கணக்கிடக்கூடியதேயன்றி தூர்க்குணமாக ஒருவராலும் கூறுவொன்றுத்து. இப்படிப்பட்ட வெரு சிறந்த குனம் எப்பெருமானுக்கு இல்லையென்று எங்குனே சொல்லவாகுப்? ஆனால் இங்கு ஒன்று சொல்லவாப்; பிறர் படும் துயரத்தைப் பரிழுரிக்கக்கூடிய சக்தி ரமச்சிலாஸபயாரே நாப் அத்தயாத்தைக்கண்டு துயரப்படவாப்; பரிபூர்ண சக்தியுக்குனுன எம்பெருமான் எலியேலுப்பரான நம்மைப்போலன்றியே பிறருடைய தயரத்துக்கண்டு தானும் துயரப்படக்காரனமேயில்லை—என்னவாப்; இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டியதாவது—பிறர் படும் துயரத்தைக்கண்டு துயருறுதை எல்கிற ஒரு தன்மையும், பிறர்படுந் தயரத்தை நீக்கவல்ல சக்தியுடைமையென்கிற வெரு தன்மையும் பரஸ்பர விருத்தமென்று நினைக்கலாகாது; உண்மையில் இவை ஒன்றேடொன்று விரோதமுடைய வல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துங்பம் நேர்ந்துவிட்டால் அதனை உடலே பரிழுரிக்கவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச் செய்தேயும் அப்படியே அத் துங்பத்தை அவன் பரிழுரித்துவிடச் செய்தேயும் ‘குழந்தைக்குத் துங்பம் நேராமல் காக்கவேண்டியது நமது கடமையாயிருந்தும் ஏமாந்து போனேமே!, அந்தோ! அநியாயமாக்குழந்தையைத் துடிக்கவிட்டோமே!, என்று பல வாருக்க கதறி வருந்தும்படியைக்காணுதாருண்டோ?

துச்சாலநன் கையிலே த்ரிரளபதி பரிபவப்பட்டுக் கூலினபோது சன்ன பிரான் ஒருவரு அவளது துயரத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் ‘ஐயோ அவள் கூலினபோது நான் நேரில் சென்றிருந்து உதவாதொழிந்தேனே!, ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவள் கதறினபின்பு நான் அதைப் போக்கினேனேயன்றி, முதல் தன்னிடை பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஈரக்குறையிருக்கை தவிர்ந்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனுளியாய்விட்டேனே! என் பிறப்பு என்னுயிற்று!’ என்று தன் காலற் சோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு காற்றிலையுண்டே, இது விஷப்பாக ஆசாரியர்கள் அறாளிச் செய்த ஸ்ரீஸ்ரக்திகள் காணமின்:-

“தெரளபதி சரணமென்ற உக்தியித்தணையும் திருவுள்ளத்திலே கிடந்து. வசல்லவில் அவன் பரிபவித்த பரிபவததையும் பரிஹரித்து தூர்யோதநாதிகளையும் நிரவித்து தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவள் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் *கோவிந்தேசி யதாக்ரந்தக் கருஷ்ண மாம் தூரவாஸி நம், குணம் ப்ரவுந்ததமில மே ஹ்நதயாத் நாபஸர்ப்பது* என்று குறைவாளனும், பரயபதத்துக்கு எழுந்தருளுகிறபோதும் * நாதிஸ்வஸ்த்தமநாயயெள் * என்றும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணுடையிரே எழுந்தருளிற்று”. இத்யாதி.

மாங்கிளை கரையிலே முதலைத்தன்னுவடர்ப்புண்ட ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய இடங்கே எம்பெருமான் தீர்த்தருளினுளையும் அவன்ருஞ் பட்ட பரிதாபம் பேச்சுக்கு நிலமண்டே. “ஸ்ரக்ஷாம்பரமயதாயதம் ததாநோ திங்பாமித்யநுகஜகர்ஜமா ஜங்த” என்று ஸ்ரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தமை கண்டாரே. கெட்டேன்! கெட்டேன்!! என்று நொந்துகொண்டே எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்தானென்றால் இக்குண த்தையறுபவிக்கபாக்யமில்லையே! சிலர்க்கு

வெறுங்கராமத்தில் ‘தசு’ என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை விளக்கியருளினார் பட்டர். ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் *விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய ழூய: ஸஞ்ஜூஹ்ருஷஸ் ஸதி ஸமாச்சிதவத்ஸலத்வே, ஆஜக்முஷஸ் தவ கஜேந்ததம் ப்ருப்ரஹிதேந பாதம் பராமர்சுகஷோபி ச கா மந்வா?*” என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான் சாத்தியருளின் திருப்பரிவட்டத் தலைப் பைச்சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத் தடவிக்கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் *கொதிப்பு வாசாமகோசர மன்றே? ஆகலால் இப்படிப்பட்டவைப்பரிவதிலீசன் என்றது ஹெயமான துக்க மில்வாதவன் என்ற படியாமத்தையென்று தலைக்கட்டிற்குயிற்று. [இனி, பாசுரத்தின் மேற்பகுதியை விவரிப்போம்.

சக்ணி=நமக்கென்று ஏற்பட்ட ஸ்வாம்யை என்றபடி உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது நெடுநாளாக ஒரு நஸ்லபொருளீச் சேகரித்து விருந்திட்டால் ‘இதை இவன் ஸ்வீகரித்து என்ன குறை சொல்லப்போகிறுமே’ என்று நெஞ்சு தளும்பியிருக்க வேண்டிவரும். புத்திரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டால் விருந்தில் ஏதெலும் குறையிருந்தாலும் அது தகப்பனுடையதாய் நெஞ்சாறல்பட வேண்டாதிருக்குமன்றே; அப்படிப்பட்ட ஸப்பந்தம் எம்பெருமானுக்குப் நமக்கு முண்டென்று காட்டினபடி. **பாடி**=பெரியவர்களின் ஸந்நிதானத்திலே வாயைத் திறவாமல் மௌனமாயிருக்க ப்ராப்தமாயினும், ஆனந்தம் உள்ளடங்கி யிருக்க மாட்டாமல் வாய்விட்டுப்பாட நேர்ந்துவிடுமென்க பரயபதத்திலே *ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தி* என்று சொல்லப்பட்ட பாடுதல் இங்கே விவகாரிதம் [பாடி விரிவா மேவறுவர்.] இந்த ஸமஸ்ர நிலத்திலிருக்கும் வரையில் சேற்றிலமுந்தின மாணிக்கம் ஒளி சுறுங்கியிருக்குமாபோலே ஆக்மாவுக்கும் ஞானநந்தாதிகள் விரிவின்றிச் சுறுங்கியிருக்கநேருமே; அந்தச்சுறுங்குதல் தொலைந்து ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பெற வேண்டி யிருப்பவர்களே! என்று முழுஈடாக்களை விளித்தபடி. அப்படிப்பட்ட

கனத்தபேறு பெறுதற்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன; கூத்ரபலன்களைப் பெற்று அவனைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதல்லாமல், ஏதேனும் தீர்த்தத்தை ஸமர்ப் பிக்கு ஏதேனுமொரு பூஜையிட்டு ஏதேனுமொரு புகையைக்காட்டினாலும் போது மென்றார் பின்னடிகளில்.

இப்பாகுத்தை பட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது “புரிவதுவும் புகை பூஜை” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி “இவ்விடத்தில் அகில்புகை யென்றாலும் கருமுகைப்பு என்றாலும் கிறப்பித்துச் சொல்லாமையாலே ஏதேனும் ஒரு புகையும் ஏதேனும் ஒரு பூஜைம் எம்பெருமானுக்கு அனையும்; செதுலையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப்பூவுஞ் சூட்டலாம்” என்று உபந்யஸித்தாராம். அதை நஞ்சியர்கேட்டு “ந கண்டகாலிகாபுஷ்பம் தேவாய விதிவேதயேத்” [கண்டகாலிப்பூவை எம் பெருமானுக்குச் சாத்தலாகாது] என்று சாஸ்தரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்யலாமோ’ என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச் செய்த ரஸோக்தி :— “சாஸ்தரம் மறுத்தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்று மறுத்த ரதிபன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முன் பாயுமே என்று பக்தர்கள் பக்கவில் தயையினுல் சாஸ்தரம் நிழௌதித்தேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத டாதுவுமில்லை” என்றார். இதர ஸம்பிரதாயக்திலுள்ள வியாக்யாதாக்கள் சிலர் இந்தஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரஸியாமல் திரஸ்கித்துரைத்திருப்பதில் விவேகி ஈட்குக் கண் செல்லாது. இங்கு அருளிச் செயல் தொடையழகை நோக்கி ராஸப் பொருளுரைத்த விதில் குதர்க்கவாதஞ் செய்கை மனக்குற்ற மாந்தரஸ்குரியதே.

பிரிவகயிள்றி=இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஒருச் சுரியம் ஸந்தானம் கைவல்யம் முதலான அற்ப பலன்களைக்கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு அவனைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விடாமல் என்பது ஒருவகை. (கீழ்த்திரு மொழியிற்போலே) நூச்சியா நுஸ்ந்தானம் பண்ணி அகஸ்றுபோய்விடப் பாராமல் என்பது மற்றுரு வகை. (கீழ்த்திருவாய்மொழியாவது—*வளவேழுலகு பதிகம்.)

நள்வீர்=நல்ல நீர் என்றது சுத்த ஜலம் என்றபடியாய், ‘சுத்த கங்கை; என்றுல் யமுனை ஸரஸ்வதி முதலிய இதர நதிகள் கலசாத வெறும் கங்கை என்று பொருளாவதுபோல ஏலம் வவங்கப் பூதலிய இதர பரிமளவஸ்துக்கள் சேராத வெறும் தீர்த்தம் என்றவாறும்; இதனால் ஆராதனைக்கொண்டுமேதோற்றும். ... *

திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸுநியோவு ரா

வடமொழி மரியாதையும் தென்மொழி மரியாதையும் சில விஷயங்களில் ஒத்திருக்கும், பல விஷயங்களில் ஒவ்வாமலிருக்கும். வடமொழியில் ஒரு சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் இருப்பது போல்கே தென் மொழியிலும்னன்டு. வடமொழியில் ரூரி: என்கிற ஒரு சொல்லை யெடுத்துக் கொண்டோமானால் இதற்கு, விஷ்ணு, ஸுவரியன், குதிரை, தவணை முதலிய பலபொருள்கள் நிகண்ட களில் கூறப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம். விஷ்ணுவை உத்தேசித்தே ஹரி: என்னு விந்தச் சொல்லைப் பெறும்பாலும் பிரயோகித்து வருகிறார்களெனினும் ஏனைப் பொருள்களை உத்தேசித்தும் இந்தச் சொல்லைப் பிரயோகிப்பதில் தவ தில்லை, அங்குள்ள பிரயோகங்களும் பலவுள்ளன. விஷ்ணுவாசகமாக இதைப்

பிரயோகிக்குங் காலத் தில் விஷ்ணுவினிடத்தில் அந்வயிக்கக் கூடிய விசேஷ ணங்களைப் பிரயோகிப்பார்கள்—“பீதாம்பராய ஹரயே கரவை நாமார்ஸி” என் கொரு சீலோகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதில் ஹரிக்குப் பீதாம்பரத்வம் விசேஷணமாயிருக்கின்றது பீதக்காடையாணிந்து கொண்டுள்ளவர் என்பது பொருள். இந்த விசேஷண ஸாமர்த்தியத்தினாலும் நாம் ஹரிசப்தார்த்தத்தை இங்கு நிச்சயித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஹரி பதத்தீற்கு தவணையென்கிற பொருளும் உண்டாகையாலே அப் பொருளை விவகூஷித்து ஹரிபதம் பிரயோகிக்குமிடத்து பீதாம்பரத்வ விசேஷ ணம் செய்யக்கூடுமா? என்றால் கூடாது என்பதே அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழில் இப்படியில்லை. அந்த பாகையில் ஒரு சொல்லுக்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒருபொருளுக்கு இசையும் அடைமொழியை [விசேஷணத்தை] மற் கொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு. இதற்குச் சில உதாரணங்கள் காட்டியே உற்றநுதயர்களின் நெஞ்சில் இதைப்பதியவைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

வஞ்சி என்கிற வொரு சொல்லை எடுத்துக்கொள்வோம். இதற்கு வஞ்சி மாம் என்கிற வொரு வஞ்சங்களிசேஷமும் அர்த்தம், சேரனுடையராஜதானியாகிய வஞ்சிமாநகரும் அர்த்தம். வஞ்சிமாநத்தைக் கூற வேண்டுங்கால் உபயோகப் படுத்தக்கூடிய இலை, காய், கொடி முதலியன வடைமையைத் தெரிவிக்கும் அடைமொழிகள் வஞ்சிமாநகரைக் கூறுங்கால் உபயோகப் படாவாயினும் காலிகள் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு. பரிபாடல் என்னும் சிறந்த தமிழ் நூலில் பன்னிரண்டாம் பாட்டினுறையில் பரிமேலழகர் என்கிற பெரியார் “தெட்டிலை வஞ்சிக்கோ” என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். புறதானாறு என்னும் நூலில் (செய்யுள்—387) “புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதிலலைக்கும் கல்லென் பொருநை” என்றுள்ளது இவ்விட ஃகளில் வஞ்சிமாநகர் விவகூஷிதமேயல்லது வஞ்சிமாநகர் விவகூஷிதமேயன்று ஆயினும், வஞ்சங்களிசேஷமும் பொருட்கு உரிய நெட்டிலை, புல்லிலை என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப் பெயர் கொண்ட வஞ்சிமாநகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளார்கள் என்பது நன்கு காணக்கிடக்கின்றது. நாகம் என்னுஞ் சொல் புன்னைமரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர், பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லையிட்டுப் புன்னைமரத்தைப் பேசுங்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழியைப் புன்னைக்கு இட்டனர் “ஒளி திகழ் உத்தி உருக்கூழ் நாகம்” என்ற பன்னிரண்டாஞ் செய்யுள் காணக்.

இங்குணை ஜமிழ்நூற்களிலுள்ள ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களது அருளிச் செயல்களிலும் ஏற்புள்ள தெண்பதே இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்பியது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் (3-8-8) ‘துளையார் காருமென் குழலாச்சியர்’ என்ற பாட்டில் குழலுக்குத் துளையார் என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இங்கே குழல் என்பதற்குக் கூர்தல் என்றே பொருள். குழல் புல்லாங்குழலுக்கும் வாசகமாயினும் அப்பொருள் இங்கு விவகூஷிதமன்று. கூத்தான் என்னும் பொருள் விவகூஷிதமானால் கூதற்குத் ‘துளையார்’ என்ற விசேஷணம் எங்குணை பொருந்து மென்று பரிசீலிக்கவேணும். புல்லாங்குழலில் துளை ஆர்த்திருப்பது பரவித்தம். ஆகவே, துளைகள் நிரம்பிய புல்லாங்குழலைச் சொல்லக் கடவுதான்

குழல் என்கிற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற கூந்தலை யுடையவர்களான ஆய்ச்சிகள் என்றதாயிற்று. வேறுவகையாகப் பொருள் கூறலாமானாலும், இப்படியும் நிர்வாயிக்கிற புடையுண்டு என்றும், தமிழ் மரியாதையிலே இது விசேஷார்த்தமாகத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்கதென்றும் இங்குக் காட்டி நின்றோம்.

கண்ணபிராஹும் ஆண்டானும்

ஆண்டான் பெரியாழ்வாஸரப்போலே கருஞ்ஞைவதார செஷ்டிதங்களை விரிவாச அநுபவித்திலளெனினும் இவானுடைய அநுபவம் அஸாதாரணம், மிகவற்புதம், நிருப்பாவையிலநுபவம் ஸாப்ரஸிக்கமானது. நாச்சியார் திருமொழியிலநுபவத் தைச் சிறிது புஜிப்போம் இத்தில்வியப் பிரபந்தத்தில் “கோழியழைப்பதன் முன்னம்” என்கிற பதிகம், “மற்றிருந்தீர்ச்சட்டு” கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம் “பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு” என்னும் பதிகங்கள் ஆகிய இந்நான்கு பதிகங்கள் பேரின்பவென்னும் பெருகுவன. இவற்றை ஸாரமாக அநுபவிப்போமிங்கு.

முன்றும் பதிகத்தின் ப்ரமேயம். (கோழியழைப்பதன் முன்னம்.) கோபி வஸ்தராபஹார செஷ்டிதங்கூறும் பதிகமினு. கோபிசன் கண்ணபிரானுடைய விரலுதாபம் ஆறுவதற்காகத் தண்ணீரிலே படிர்து குடைந்தாடநினைத்துப் பின்மாலை யெழுந்திருந்து யமுனையிலே ஒரு துறைக்குச் சென்றார்கள். கண்ணனும் அவர்களுடைய செய்தியை குழன்தோறும் ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டேயிருக்கிறேன; இங்களுமே யிவர்கள் ஒரு மாநிலே குளிக்கப் போனார்களென்றறிந்த வாரே தான் தனியிருக்கமுடியாமல் ரஹஸ்யமாக அவ்வாய்ச்சிகளைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அந்தத் துறைக்கே சென்று சேர்ந்து ஒரு மாக்துடியிலே மறைந்திருந்தான். ஆய்ச்சிகளும் வழக்கப்படி தங்கள் ஆடையாபரணங்களைக் கழற்றிக் கரையிலே வைத்திட்டுக் குளிப்பதிலே யுன்றியிருந்தார்கள். அப்போது கண்ணன் அவற்றை அவர்களியாதபடி கொள்ளை கொண்டு அங்குள்ள வொரு குருந்த மரத்தின் மேலேறி அவற்றை யெல்லாம் தானே யணிந்துகொண்டு ஒரு கிணையிலே வீற்றிருந்தான். கோபிசன் குளிக்கதான் பின்பு ஆடையாபரணங்களை வைத்தவிடத்திற்காணுமல் ‘இவை எப்படி போயின! யாராலே கவரப்பட்டன’ என்று திசை தொறும் ஆராய்ந்து நேரக்கி முடிவாகக் கிணையின்மீது கண்ணனைக் கண்டார்கள். ஆடையாபரணங்கள் அவனது அவயவங்களிலே விளங்குவதையுங் கண்டார்கள். அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டன்றே இவர்கள் வெளியேறவேண்டும். அந்தோ என் செய்வார்கள்! நீரைவிட்டு வெளி வருமுடியாமல் நீரிலே நின்றயர்க்கவேண்டியதாயிற்று. நங்கைமார்க்கு நாணமான்றே டெராஞ்செச்வமாக வுள்ளது. நீரிலேயே வத்தலை நாழிகை நின்று கொண்டிருக்க முடியும்? கயல்களும் வாளைகளும் விடத்தேவெறிந்தாற்போல் காலைக் கதுவுகின்றன; இவ்வாபத்தில் நின்றும் எங்கணம் தப்பிப் பிழைப்பதென்று அலமந்து நிற்கிறார்கள். படாதபாடுகளும் பட்டாவது ஆடையாபரணங்களை அவனிடமிருந்து பெற்றுக் கிரவேணுமே எப்படியாவது அவனையே யிரந்து பெறுவோமென்று துணிந்து அவனை ஏதுவதும் இறைஞ்சுவதும் பழி குதும் பிரார்த்திப்பதுமாக, கண்ணன் “ஆடை வேண்டுவார் கருமேல்வறிவந்து ஈகூப்பிட தொழுது பெற்றுக் கொள்வது” என்று கூற,

ஒதுட்டு

தூரை கூடலூர் திருக்கோயில் திருப்பணிக் குழுவினரின் வேண்டுகோட்டை

சங்கம் வைத்துக் கண்ட மீற வளர்த்த மதுரையாரங்களில் திருமால் திருநெறிபொற்றிய திருத்தவமாசவும் சிறந்த விளங்கியாது. மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கூடலூரைச் சங்கத்துச் சால்ரேரும் மற்றொரும் வழிபட்டனர். மேலும் ஆழ்வார்களின் மங்களாசாசனம் பெற்ற நூற்றெட்டுத் தில்ய தேசங்களில் கூடலூர் திருக்கோயிலும் ஒன்றுக்கும் பாண்டியநாட்டுப் பதினெட்டுத் தில்ய தேசங்களில் முதன்மையானதுமாகப். பெரியாழ்வாரும், திருபங்கை மன்னானாலும் கூடலூருகளின் திருப்பணியழகினையும் பாத்துவமேன்மையினையும் செந்தமிழ்ப்பாக்களில் போற்றியுள்ளார்கள். நாவாயிர நான்மறையுள் பிரணவப் பொருளாம் திருப்பல்லாண்டு பாடப்போற்ற தில்லியதேசமாகும்.

இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் மூலவர் திருநாமம் அருள்மிகு கூடல் அழகர். உத்ஸவாழரத்தினைய அருள்மிகு ஸ்தூபம் சுந்தராஜன் என்று கூறுவர். காயார் திருநாமம் அருள்மிகு மதுராவள்ளி இங்கு கோயில் விமானத்திற்குத் தெண்புறம் தனிச்சந்திதியில் தாயார் எழுந்தருளியிருக்கிறார். குடிக் கொடுத்த நாச்சியார் என்கிற அருள்மிகு ஆண்டாள் சாந்தி விமானத்திற்கு வடபுறம் அமைந்துள்ளது. நவக்கிரகங்கள் சந்திதியும் இங்கு உண்டு. தாயார் சந்திதியின் முன்புறம் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் சந்திதி நம்மை வாலேவற்றிறது. ஆசார்யர்களுள் ஸ்ரீமந்நாதமுனிசன், பஞ்சாமானுஶர், ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான், ஸ்ரீவேதாநத தேசிகன், ஸ்ரீபணவாள யாழுனி கள் முதலானோர் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

அருள்மிகு ஆண்டாளின் திருத்தச்சுப்பதாரான பெரியாழ்வார் இக்கூடல் மாநகருக்கு எழுந்தருளிப் பாண்டிய மன்னன் ஸ்ரீ வல்லபதேவன் கூட்டிய வித்வத் சபையில் தோன்றி ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருள் என்ற வேதார்த்தத்தை சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராண வசனங்களால் நிறுவினார், பாண்டிய மன்னனும் பெரியாழ்வார ஆணை மேல் ஏற்றித் தானே ஆழ்வாருக்கு இரு கைகளாலும் சாமரம் வீசி ஊர்வலம் நடத்தினான். இவ்வைபவத்தைக் கூடல் நாயசனான சுந்தர ராஜனும் நேரில் கண்டுகளிக்க ஆழ்வார் முன் பிராட்டிமாட்டன் ஸ்ரீக்ருடாழ்வார் மீது வீற்றிருந்து தோன்றினான். அருள்மிகு கூடல் அழகரின் வடிவழகிலே துவக்குண்டு அவ்வழகுக்குக் கண் எச்சில் கழிப்பதற்காக ஆணை மேல் கிடந்த மணிகளையே தாளமாகக் கொண்டு கிருப்பல்லாண்டு பாடியறுள்ளார். ஆகவே திருப்பல்லாண்டு விளைந்த தில்யதேசம் என்று கூடல் மாநகரை ஆதரித்துப் போற்றவார்கள்.

சிற்பக் கலைக்குச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது இக்கோயிலின் அட்டாங்க விமானம். இவ்விமானம் சன்னைக்கவருப் பண்பும். சிற்ப நுட்பமும் கொண்டது. மூன்று தளங்களும் ஐந்து சிகிரங்களும் கொண்டு கப்பிரமாகத் தோற்றமளிக்கும் இவ்விமானத்தைப் புராணங்கள் புசழ்ந்து பேசுகின்றன. கீழே

அடித்தளத்தில் வீற்றிருந்ததிருக்கோலத்தில் அழகர் காட்சியளிச்சிறை. இவ்வெம் பெருமானைத்தான் இருந்தையூர் அமர்ந்த செல்வன் என்று பரிபாடல் பாராட்டுகிறது. இரண்டாவது தளத்தில் நின்றதிருக்கோலத்தில் ஸ்ரீ குரீயநாராயணனும் மூன்றாவது தளத்தில் கூத்ராப்திநாதனும் சேவை சாதிச்சிறைகள். இத்தனைச் சிறப்புவாய்ந்த அஷ்டாங்க விமானத்தின் நிழல் தரையில் ஒருபொதும் வீழ்வதில்லை, இது நம் முன்னோரின் சிறப்பக்களை நுட்பத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆன்மீக சக்தியை வளர்த்து மக்கள் அலைவரும் நலமாக வாழ்வதற்கு நிலையமாகவே இத்தகைய பெருங்கோயில்களைத் தீர்க்கதறிசிகளான நம்முன்னோர்கள் எயுப்பினோர்கள். இக் கோயில்களைப் பராமரித்து நன்மூலரயில் திருப்பணிகள் செய்து பின்வரும் பரம்பரையினருக்குக் கோயில்களைகிய குலதாத்தை வழங்கவேண்டுவது தம்கடமையாகும். திருப்பணி வேலைகள் விரைவாக நடந்தேறிவருகின்றன. முழு தும் நிறைவேறி இத்திருக்கோயிலின் மகாகுப்பாபிழேக்கத்தைச் சிறப்புடன் நடத்த அன்பர்களின் நன்கொடைகளை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறோம்.

மகா கும்பாபிழேகம்: 5—2—76 வியாழக்கிழமை காலை 8-50க்குமேல் 9-05க்கும்.

திரு. P. A. C. R. ராமசுப்பிரமணியராஜா, **திரு. சிவஞ்ஜனி டி. பி. ஏ.,**
திருப்பணிக் குழுத் தலைவர். (நிர்வாக அதிகாரி)

செயலாளர், பொதுவாளர், நிறுப்பணிக்குழு,
14—12—75.

மற்றும் திருப்பணிக் குழுவினர்

புத்தக விமர்சனம்

அருளியிரு இராதா காவியம்

1, 2, 3 பாகங்கள்

ஆசிரியர்:-'கவியரயனி' ஸ்ரீ. உ. வே. தி. வேங்கடகிருஷ்ணய்யங்கார், M.A; B.O.L.

கிடைக்குமிடம்:- வானதி பாதிப்பாகம்,

82/11, தி. நகர், சென்னை-600017.

சிறி:- பாகம் 1—ரூ. 11/- பாகம் 2—ரூ. 15/- பாகம் 3—ரூ. 15/-.

நம்மாழ்வார் அவதாரித்த திருக்குருக்காரச் சேர்ந்த இந்நாலாசிரியர், இங்நாலை வெண்டாக்களும், விருத்தங்களும், துறைகளுமாக ஆரூபிரம் பாடல்களில் அதைத்துள்ளார். ஸ்ரீ வாண்மீகி, கங்பர், துளசி தாஸர் முதலியோருடைய இராமாயணங்களின் சிறந்த அம்சங்களும், இவ்வாசிரியரின் சொந்தக் கற்பண்களுக்க் கேர்க்கு இந்நால் வளம்பெறப் புதிய முறையில் அமைந்துள்ளது.

ஜனகரின் பூங்காவில் சீதை—இராம சந்திப்பு, ஆர்மினா வீரகம், குகப் பெருமாள் ஸ்ரீராமவிரானின் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைப் பார்வையிடப்படுகிறது. பஞ்ச வடிப் பிரகாணம் போன்ற பல புதிய இடங்கள் ஆசிரியரின் கற்பண்களத்தைக் கவிஞருக் காட்டுகின்றன.

இவ்வாசிரியர் பக்திப் பொருக்குடன் இப்பெருங் காப்பியத்தை இயற்றியுள்ளார் என்பதை இதைப் படிப்போர் தெள்ளிதின் உணர் முடியும்.

பாடல்கள் எனிலையும் இனிலையும் இன்குவையும் அணிகலமும் பெற்று அழகுற விளங்குகின்றன. நாகபாச நீஸ்குபடலத்தில், கருடன் இராமகிணத் துதிப்பதாகவரும் பாடல்களுள் ஒன்றை ஈண்டு மேற்கொள் காட்டுதும்.

“உங்கவாயும் சிற்றி, அங்கவாயும் நிற்றி. உலகட்பொருள்கள் ஏனைத்தும் கங்கவாயு மானைய் முடிவின்கண் எல்லாம் கன்னேரிலா துயர்க்க பொங்கவாயி ஞேங்கி வியாற்றுள் எடக்கிப் பின்னும் படைக்கும் பெரும் தெரிவாரும் பாருன் பெருமாயும் தன்னைத் தேவை உலகில் !

விப்ரலைப் சிருங்காமாக அமைந்துள்ள ‘வூர்மினை விரகம்’ யிகவும் அழகாக உள்ளது. விரகக்கால் வெளிப்படும் கண்ணீரைப்பற்றிய கனிஞரின் கற்பணை அழியுது.

“கண்ணீரின் பாலை இடங்களில் காதற் பதியை வைத்திருந்தாள் அன்னை அவளினின் உள்ளில் ஆடக் குதித்தான் அசுலினை தன்னீர்க் குளிகள் பலதீரிக்குத் தழைத்து வெளியே வந்தனவால் கண்ணீர் என்பர் அனவகப்பை, கழிந்த கற்பணை இல்லாதார் !”

அழ்வார் பாசுக்களில் இவ்வாசிரியரின் ஈடுபாடும் தோய்வும் பல இடங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. 8000 பாடல்களால் இந்நாலை அமைத்ததே, 8000 படி வியாக்கிபானத்தையும், 8000 ச்லோகங்களாலான விஷ்ணு புராணத்தையும் ஆசிரியர் மனத்துக்கூடே கொண்டிள்ளதைக் காட்டுகிறது.

“மாறனிஸ் கிழமிகங்க வாய்ப்பொழிக் சரையாய் வாய்ந்த ஆங்கட ஆபிராக்சிஸ் பாய்டினின் அளவு காகி ஏறிய பாடல் கொண்ட நூலிதை இயப்புவார்கள், மாறிலா இன்ப முற்று மாலருள் பெற்று வாழ்வார்.”

என்னும், இக்காலியத்தை முற்று விக்கும் பாடல். ஆசிரியரின் பக்தியையும், திராட்சாபாகமாகக் கவிப்பினையும் ஆற்றலையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

பல பெரியோர்களின் ஆசிகளையும் வாட்டுத்துப்பாக்களையும். பாராட்டுதல்களையும் பெற்றுள்ள இந்நால் ஒரு புதிய, அரிய, பெரிய முயற்சியாகும். தமிழர்கள் அணிவரும் வாங்கிப் படித்து இன்புறவேண்டிய நால். இத்தகைய சிறந்த மகாகாவியத்தைப் படைத்த இந்நாலாசிரியருக்கு எமது பாராட்டும் வாழ்த்தும்! (P.B.A.)

வைதீக மநோஹா - பிரகடனம்

ஸ்ரீராமாநுநினேகூடவே ஆரப் பிக்கப்பட்டு நடந்த வருகிற வைநிகப்பநோஹா என்கிற நாது ஸம்ஸ்கரத மாஸிகபத்ரினை நம்முடைய ஆரோக்ஷச்சுறையினாலும் அச்சுக்கூடசுதின் செளகரியக்குறையினாலும் எழைட்டுபார்மாக நடைபெறுமலிருந்து இம்மாதம் பழையபடியேநடைபெறுமாறு எம்பெருமானநுக்க ஹம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்கு வடநாட்டில் அதிக ப்ரசாரமானதும் தென்னட்டிலுள்ள எம்ஸ்கருத பண்டிதர்களுக்கும் இதை அனுப்பிவதுவாண்டு. அட்ரஸ் விஸ்ட் கைத்தவரிலிட்ட படியால் ஆபேசைஷன்ஸ்வார்கள் தெரிவித்துக்கொள்ளலேனும்.

மாண்தூர்—வைதீக மநோஹா, காஞ்சிபுரம்.

P. B. அண்ணங்கராசார்ய வ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. திருவைப்பிரபந்த வினாகள்.	9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
2. பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த ..	10. வோகாப்பிரபந்த உபஷ்யாஸ நூல்கள்
4. ஸகஸ பூர்வாசார்ய வினாக்கள் ..	11. பசுப்புப்பிரதிக்கோப நூல்கள்
3. ஆழ்வாசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்.	12. உபநிஷத்துக்கோப வெளியீடு
5. இதிலூசு பூராண சரித்திர ..	13. வட்டமொழி நூல் திருக்கால்.
6. உழவெல்லார்த்த வினாக்க ..	14. விந்திபாக்கத்துவம் நூல்கள்
7. வெதாந்தப் பொருள் வினாக்க ..	15. தெலுங்கு பாக்கத்துவம் ..
8. ஸத்தும்ப்பதாயார்த்த வினாக்க ..	16. பூர்வாசார்ய காந்த வெளியீடுகள்

விவரங்கள் கியாட்டுகளுக்கு தருவித்து விவரங்களைக்

நூல்ப்பாலம் M. O. செய்தவர்கள்:

Editor, GRANTHAMALA, Kanchipuram-631503

எந்த விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,

KANCHIPURAM Pin Code-631503

To

Sriman / Srimathi

39. T.C.A.Rangaramanujam,
11, Ponnappan Lane,
Park Town,
MADRAS -600003

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Sathgrantha Prakasana Sabha.

Wrappers Print Sri Kamakshi Press, Kanchipuram-3.

